

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul **IX**, Nr. **121, AUGUST 2013** ***Apare în ULTIMA ZI a lunii*** **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** 0212425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE:** **www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Editorial: ADEVĂRATUL VINOVAT

În cel de-al doilea război mondial, având în vedere scopurile anglo-americanilor şi ale ruşilor (bolşevici), de a distruge Germania definitiv, s-a inventat o nouă abordare a problemei: învinsul nu are nimic de spus, nu poate participa la "conferinţa de pace", trebuie să accepte toate sancţiunile ce i se impun - capitularea necondiţionată!

"Capitularea necondiţionată" poate fi şi poziţia unei ţări în timp de pace în legătură cu alte agresiuni la care este supusă?

Desigur, că aici vroiam să ajung.

Marţi, 6 aug. a.c., la emisiunea d-lui. Mihai Gâdea, *"Sinteza Zilei"*, pe postul *"Antena 3"*, unul dintre subiectele abordate a fost *"pogromul de la Iaşi din iunie 1941"*.

Subiectul a fost prezentat şi discutat în nenumărate ocazii şi este cunoscut foarte bine de foarte mulţi români; problema care se pune este însă în ce măsură acea catastrofă umană suportată de minoritatea evreiască din Iaşi este prezentată în limitele acceptabile.

Pentru români această limită se doreşte a fi pe cât posibil apropiată de adevăr, întrucât reprezintă, cel puţin la prima vedere, o pată neagră în istoria românilor şi **putem să ne acceptăm vinovăţia numai în limita adevărului.**

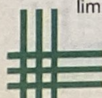
A accepta punctele de vedere ale evreimii, exagerările inimaginabile vis a vis de desfăşurarea reală a lucrurilor, este în ochii oricărui român raţional o trădare, o poziţie de umilinţă necondiţionată, inacceptabilă, la care nu poate exista justificare!

O explicaţie scurtă: Mihai Gâdea dedică emisiunea pogromului de la Iaşi promovând, încurajând teza "Institutului Elie Wiesel" apropos de numărul victimelor, de împrejurări, acceptând, din prostie sau din necunoaştere sau dintr-un interes, promovarea unei teze catalogate lejer din punctul de vedere român, ca trădare a intereselor naţionale.

De la 2521 de victime declarate iniţial de surse *evreieşti*, consemnate ca atare în monumentala lucrare editată de *Academia Română* (vol. IX, pag. 398); Institutul Elie Wiesel contabilizase în 2012 12.500 de victime, iar la emisiunea amintită cifra **creşte la 15.000!**

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

ADEVĂRATUL VINOVAT (continuare din pag. 1)

Exagerarea este absolut uluitoare, "neproductivă" pentru cei care o promovează, dar o dovadă în plus, din punctul de vedere evreiesc, **pentru justificarea pretenţiilor de despăgubiri** dar şi de prezentare a românilor ca fiind nişte criminali.

Suntem asaltaţi de ani buni de "invitaţia" "de a ne accepta trecutul" – adică, mai pe şleau, de a accepta pretenţiile evreieşti care sunt de o absurditate inimaginabilă.

"Trenul morţii" a existat, nu contestă nimeni faptul, dar, ca şi în cazul victimelor deportării în Transnistria ("sursă" principală a acuzaţiilor ce ni se aduc), suntem îndreptăţiţi să ne gândim că există "o relaţie indestructibilă" între poziţia actuală a României, de victimă, şi lăcomia evreiască.

Cât despre "dovezile" prezentate de amintitul institut, ele se rezumă la mărturii ale unor martori a căror "bună credinţă" se exclude prin însuşi conţinutul lor.

Nu "facem istorie"; aceste "istorii" sunt în totală actualitate şi "ne pisează mărunt" în ideea că vom ceda, vom accepta poziţia de subordonare socială decurgând din marile vinovăţii care ni se atribuie, devenind cetăţenii de categorie inferioară dispuşi sau obligaţi să servitorească "poporul ales". Se aşteaptă de la noi "capitularea necondiţionată"!

Dar să revenim la Mihai Gâdea: criticând permanent (pe bună dreptate) politica antinaţională promovată de Băsescu, "Antena 3" urmează a deveni victimă, încercându-se interzicerea activităţii ei. Justiţia, total aservită intereselor preşedintelui, încearcă să desfiinţeze singura televiziune care nu poate fi controlată.

Lupta pentru supravieţuirea postului uzează de tot ce i se pare a fi util. *Va îndrăzni Băsescu să desfiinţeze o televiziune care promovează interesele evreieşti?* Nici vorbă! Şi atunci ce face Mihai Gâdea: plin de avânt şi convingere, intoxică opinia publică (destul de numeroasă) cu "dovezi" şi cifre astronomice apropos de pogromul de la Iaşi.

Dacă Băsescu este odios ca exponent al intereselor antinaţionale, Gâdea îl imită, coborând la nivelul inacceptabil al "vânzătorilor de ţară"?

"Fine del primo tempo".

În legătură cu pogromul de la Iaşi, nimeni, niciodată, nu a avut ideea - absolut în firea lucrurilor - de a face o analiză mai profundă a lucrurilor, pentru simplul motiv că a fost acceptată de la început explicaţia "livrată" de forurile evreieşti.

Vă propun o analiză bazată strict pe datele şi faptele cunoscute şi acceptate, care vă va aduce la o concluzie uluitoare.

Să o luăm însă cu începutul; citam din Istoria editată de Academia Română în 2008, în plină subordonare în faţa intereselor evreieşti:

"28 iunie 1941, orele 21: în diferite zone din Iaşi se aud focuri de armă care continuă până a doua zi dimineaţa... în noaptea de 29 spre 30, în timp ce o coloană militară română mergea pe strada Lascăr Catargiu, s-a dezlănţuit din împrejurimi un foc violent care a produs panică în unitate" - închei citatul.

Alt citat (gen. Lioveanu): *"...atacatorii au fost legionari şi borfaşi, care urmăreau să producă panică pentru a devasta... în cartierul eveilor înstăriţi."*

Ultimul citat: *"atacul a fost un simulacru executat cu arme de salon"* (??) *"şi un sistem de pocnitori care au imitat focul armelor automate"*.

Se pot constata următoarele:

- chestia cu legionarii este o încercare a autorităţilor de a scăpa de învinuire pe adevăraţii făptaşi: legionarii erau în închisori, fugiţi în străinătate sau în batalioanele de sacrificiu (în instruire, la Sărata).

- atacul se produce în cartierul evreilor înstăriţi; arestările ulterioare şi "trenul morţii" au ca victime *săracimea* evreiască!!

La logica cea mai simplă se pune întrebarea următoare: ***ce s-a urmărit cu acest atac în două rânduri asupra armatei române şi asupra armatei germane?***

Am expus tema acceptată de Academia Română şi propusă ca reală.

Să vedem teza propusă de un "militar în termen", Cătălin Zelea-Codreanu, refugiat din Basarabia cedată împreună cu unitatea militară din care făcea parte (28 iunie 1940) şi încartiruit la Iaşi, prezent acolo pe 28, 29, 30 iunie 1941, care îmi povesteşte prin anii 70, pe malul Dunării, la o partidă de pescuit, toată tărăşenia.

Un an înainte (1940): seara trupa este adunată la raport şi este anunţată că a doua zi dimineaţa începe retragerea. Cu tot efectivul şi inventarul. Căruţele sunt pregătite, iar armamentul, muniţia şi restul sunt încărcate şi puse sub pază.

Trupa reuşeşte să doarmă câteva ore şi **dimineaţa, la apel, se constată că cei 10-12 evrei soldaţi în termen, fugiseră, şi că lipseau din dotare arme şi o mitralieră împreună cui muniţia aferentă.**

Pe la ora 10 se pleacă într-o lungă coloană; singurele vehicule erau căruţele.

Pe la prânz, la trecerea prin vadul unui râu, din păduricea ce îi înconjura, se deschide asupra lor foc de mitralieră.

Coloana se opreşte, ocupă poziţii şi contraatacă, cu mari pierderi.

Atacatorii sunt copleşiţi de numărul mare de militari români şi sunt omorâţi în luptă.

Atacatorii nu erau alţii decât camarazii evrei fugiţi, cu care împărţiseră "până ieri" amarul unui stagiu militar într-un "batalion disciplinar".

Când ascultam povestea - care a continuat cu atacul de la Iaşi asupra Armatei române - nu mi-a trecut prin cap că voi ajunge vreodată să o povestesc, la rândul meu.

Cătălin Zelea-Codreanu, ieşit din închisoare după 16 ani de detenţie, la lungile partide de pescuit din concediu, **mi-a povestit că atacul de la Iaşi nu a fost ceva ce se putea minimaliza. Urmările lui nu au fost grave, dar au trezit resentimentele populaţiei civile care avea proaspăt în memorie comportamentul minorităţii evreieşti din Basarabia în "săptămâna roşie" a cedării.** Nu putea să uite - şi nu vom uita niciodată! - că 42.000 de familii îşi pierduseră atunci câte un membru, asasinat sub o formă oarecare de bandele de evrei înarmaţi!

Avea cineva interesul să provoace o reacţie violentă a autorităţilor şi a populaţiei româneşti?

Un răspuns pe care nu vrem să îl acceptăm se conturează distrugător; să nu anticipăm, însă. ***Se întâmplase vreodată ca autorităţile din România să ia măsuri de acest gen şi de orice proporţii împotriva populaţiei evreieşti?***

Răspunsul este negativ şi reiese clar că **fără aceste atacuri armate împotriva unor unităţi militare române şi germane, pogromul de la Iaşi nu ar fi avut loc în veci!!**

"Se aniversa" pentru evreima din Iaşi un an de la genocidul împotriva creştinilor şi în special împotriva românilor: Armată, toate autorităţile administrative, preoţime, şi a oricui se găsea într-un moment nepotrivit într-un loc nepotrivit. Erau zile de sărbătoare pentru tinerii evrei din familiile înstărite, şi au simţit nevoia să îşi manifeste aprobarea şi ataşamentul faţă de conaţionalii lor care mânjiseră cu sânge Basarabia cu un an înainte. Oricât ar încerca astăzi conducătorii evreimii să găsească un alt rost atacurilor asupra Armatei, vor fi imposibil de justificat.

Nu se pot presupune decât două lucruri:

1) Primul, şi cel mai simplu, că a fost un gest de afirmare a prezenţei unei opoziţii, chiar şi armate, împotriva României şi a românilor.

Acest gest absolut deliberat a costat însă minoritatea evreiască din Iaşi: noi spunem 2500 de victime, iar "cumătrul" Elie Wiesel, 15.000!

Nu cred că tinerii evrei erau idioţi, ca să nu-şi dea seama că ţara era în război, că "în război, ca la război": **astfel de gesturi se plătesc cu "execuţie sumară".**

2) A doua presupunere, care nu poate fi însă exclusă, este că trebuia forţată mâna autorităţilor ca să ia nişte măsuri corespunzătoare stării de război în care ne aflam, ***pentru a putea transpune populaţia evreiască în poziţia de victimă.***

Atenţiune: "Transnistria" era încă în mâinile ruşilor, deci se exclude posibilitatea unei reacţii la comportamentul autorităţilor române.

Încă o dată atenţie: se încerca provocarea unor măsuri "neobişnuite" împotriva evreilor!

Şi într-un caz, şi în celălalt, **evreimea participantă la atacuri şi cei ce dirijau destinele minorităţii (din Iaşi sau din ţară) sunt vinovaţi şi responsabili sută la sută de moartea conaţionalilor lor.**

Am spus şi o repet: fără toată "lucrătura" pusă la cale de evrei, pogromul de la Iaşi - cu referire la "trenurile morţii" - nu ar fi avut loc în veci!

Şi mai fac o precizare: se încearcă "aburirea" realităţii, lăsând să se înţeleagă acum, că de la 2.500 la 15.000 de victime, ar fi fost vorba de evrei asasinaţi în afara "trenului morţii". Este o minciună care nu poate fi probată, căci dacă se putea proba, o făcea "Istoria" Academiei Române!

Desigur că atunci când veţi citi aceste rânduri, veţi fi cuprinşi de o furie fără margini şi primul lucru la care vă veţi gândi va fi: "Cum să îi închidem ăstuia gura?"!

Vă ofer pe gratis cele două soluţii: să îmi umpleţi gura cu pământ - lucru absolut lesnicios, întrucât nu mă apără nimeni; **să mă daţi în judecată pentru calomnie**, dar nu la "Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării", cum aţi mai făcut-o (pentru că acolo se îngroapă lucrurile), ci **în justiţie, cu şedinţe publice, cu "spectatori" şi cu presă.**

Dacă nici acum nu reacţionaţi în nici un fel, înseamnă că vă însuşiţi "critica tovărăşească".

Şi vă mai fac o propunere: orice umflare a cifrei victimelor corespunde cu o autoacuzare.

Domnilor de la "Elie Wiesel", excelenţa voastră d-le Aurel Vainer, vedeţi cum "dregeţi borşul", că miroase de la distanţă a comportament criminal la adresa unor evrei! Să vă mai explic o dată, ca la copii: ***dacă deschizi cuşca leului furios, criminal nu este leul, ci acela care i-a deschis uşa!***

Vă mai dau un sfat pe gratis: **nu mai faceţi atâta tam-tam cu pogromul de la Iaşi: este unul dintre buboaiele voastre şi nu trebuie să îl expuneţi ca pe o bijuterie.**

"Aştept provincia!"

OMUL PROVIDENȚIAL

De multe ori în "cariera" mea de jurnalist m-am simțit obligat să iau atitudine împotriva unei prese obediente intereselor antinaționale, exprimate, fără discuție, în toate guvernele post decembriste.

Alteori a trebuit să mă apăr prin atac de acuzațiile unor reprezentanți ai așa-zisei "societăți civile", federații sau alte făcături.

Intrând în posesia ultimului număr din "*HISTORIA*" și răsfoind în grabă cele 40 de pagini intitulate ***"Dosar Zelea-Codreanu"***, mă pregăteam să îmi "scot ghearele" și să contraatac. Cu oarecare mirare, am constatat că pornirile mele războinice erau justificate numai într-o mică măsură.

În general, sistemul utilizat în prezentarea istoriei prin documente oferă o mai mare garanție de autenticitate decât comentarea acestor documente: istorici mincinoși și/sau vânduți care fac eforturi de a denatura adevărul în anumite scopuri, îți prezintă interpretarea personală a documentului la care te trimit.

În deschiderea prezentării-fluviu de documente și comentarii, **dl. redactor șef Ion M. Ioniță** ține cu tot dinadinsul să își manifeste ignoranța și nu numai.

Nu știu cum o fi la publicațiile mari, dar totdeauna am fost convins că redactorul șef este obligat să citească tot materialul de la cap la coadă. Dacă l-ar fi citit pe tot, ar fi observat (?) că la sfârșitul materialului există un capitol intitulat "***Verdictul a fost corect din punct de vedere juridic***". Este **concluzia bine justificată a studiului d-lui Ion Cristoiu.** Nu știu dacă voi avea spațiu să reiau argumentele acestuia, dar **dacă dl. Ion M. Ioniță citea până la capăt, dintr-un obligatoriu simț colegial nu ar fi contrazis concluziile d-lui Cristoiu.** Într-o bună tradiție tovărășească, domnia sa ține să scoată în evidență două lucruri: primul ar fi că în legătură cu Mișcarea Legionară și Corneliu Zelea-Codreanu este "pătruns" de educația iudeo-comunistă și nu are alt punct de vedere decât cel general acceptat de servitorimea intereselor iudaice. Al doilea ar fi că nu subscrie nici măcar la editarea unor astfel de subiecte-problemă, convins probabil că, de fapt, părerea lor publică, nu partizană, dar cel puțin prezentând imparțial documentele vremii, indiferent de comentarii, face un mare serviciu Mișcării Legionare.

Un foarte scurt comentariu: adevărul aduce mari servicii Mișcării Legionare și, evident reversul, minciuna, aduce mari servicii intereselor iudaice.

Dl. Ion M. Ioniță își subtitrează scurta declarație de ***supunere:*** "*Procesul de la Severin, o lecție aspră*". În ce sens? Citâm: "*un proces nealterat politic și de politică ar fi dus la condamnarea asasinului*". Pentru domnia sa nu contează nimic. Pune capul în pământ, ca la rugby, și se repede bezmetic în argumente incontestabile.

Dar să revin cu **niște precizări** care, ca informație și ca poziție, m-au însoțit aproape toată viața, și care confirmă cu documentele privite măcar cu o doză de bun-simț.

Întâmplător sau motivat, primul cotidian de mare tiraj care preia cazul "Asasinarea prefectului de Iași Manciu la 25 oct. 1924 de către Corneliu Zelea-Codreanu" este "*Adevărul*" (sau, într-o pronunțare personală, "***Adevărul, ziar evreiesc din Sărindar***"). Aceasta folosește un cuvânt care derutează opinia publică, este însușit ca argument de justiție, devine cheia acuzării: "***altercație"***.

Sensul *altercației* nu definește în nici un fel cine este agresorul, lucru care devine capital atunci când se ajunge la promovarea juridică a termenului de "*legitimă apărare*".

Nu pot să reiau integral textul deja prezentat în "Historia", dar fac apel la adevăr și bun-simț.

Corneliu Zelea-Codreanu, tânăr avocat pledant, ieșise din Tribunal, unde își prezentase pledoaria într-un proces în care un părinte îl dăduse în judecată pe Manciu, prefectul de Iași care îl snopise în bătaie pe un licean participant la "grădina de zarzavaturi". Aștepta un coleg să-și termine pledoaria, în afara Tribunalului, fumând o țigară. Manciu, însoțit de gardă, compusă din doi comisari și câțiva jandarmi cu puștile armate și cu baionetele montate, era și el în sală, în calitate de acuzat. **Bineînțeles că ieșirea lui Manciu în stradă nu putea să fie prevăzută (apropos de premeditare).** Întâmplător, poate neașteptat, poate nedorit de Corneliu Zelea-Codreanu, Manciu iese mai repede.

Să spunem câteva cuvinte despre "altercație": aceasta presupune o ceartă între două persoane, un echilibru oarecare de forțe. **O confruntare între un om și o trupă un poate fi descrisă în veci ca o altercație.**

După cum apare în materialul d-lui Cristoiu, Manciu avea la activ, de exemplu, bruscarea în public a unui profesor universitar, persoană de o prestanță și prestigiu enorm într-un oraș universitar. Ce era pentru prefect un "avocățel" de abia ieșit de pe băncile școlii? Un zero!

Manciu iese din Tribunal, îl vede pe Corneliu Zelea-Codreanu singur și ordonă trupei de comisari și jandarmi: *"Pe el, bă!"* și se repede primul. În fața perspectivei de a mânca o bătaie umilitoare, "soră cu moartea", Corneliu Zelea-Codreanu scoate pistolul din buzunar și trage în atacatorul cel mai apropiat.

Mai departe este istorie schilodită.

Acuzația total idioată de "complot" și premeditare la omorârea lui Manciu necesita alt scenariu: prefectul comandă atacul, rămânând undeva în planul al doilea, și atacatul, în loc să tragă în comisari și în jandarmii care năvăleau, trage în Manciu, care nu participă direct la atac.

Trebuie să vă spun că în mentalitatea anilor 1920, un bărbat cât de cât cunoscut sau într-o scenă publică, pălmuit de un adversar, un avea decât o singură soluție pentru a putea supraviețui în comunitatea respectivă: să ceară "satisfacție", apropos de duel cu săbii. Pentru personalitatea lui Corneliu Zelea-Codreanu, perspectiva unei umilințe supreme devenită publică era exclusă.

Câteva cuvinte necesare despre "duel" și prezența pistolului. Copil mic fiind, la noi în casă rămăseseră de la tata două spade de duel cu care ne jucam prin curte. Astăzi ideea că cineva poartă un pistol în buzunar pare imposibil de acceptat. În 1924 nu exista nici o interdicție în acest sens. La noi la Huși, la libraria lui Ghidale, se vindeau pistoale "Colt" cu butoi și gloanțele aferente, la rând cu orice altceva. Îmi amintesc perfect că încercam să țin unul în mână, dar era prea greu pentru puterile mele. Cei care le foloseau erau negustori care, în anumite situații, aveau sume mari de bani asupra lor.

De ce avocatul Corneliu Zelea-Codreanu avea și el un pistol în "buzunar"?

Primise o mulțime de amenințări cu moartea din partea unor grupuri de sorginte comunistă. Și în acea vreme, când ziceai "comunist", ziceai "evreu".

Prefectul Manciu instituise un fel de "stare de asediu" aplicată tineretului și studențimii <u>creștine</u>: nu aveau voie să umble în grupuri mai mari de trei persoane. Jandarmii patrulau în special prin centrul orașului, prin zonele frecventate de studenți, și aplicau șuturi cu cizmele în spate, chiar dacă grupul era compus din studente. **În contrapartidă, grupuri de evrei** reprezentând una dintre asociațiile sportive (de exemplu, "Macabeii") defilau prin centru cu steagurile (nu știu ce fel), cântând. Nu este de neglijat o informație - citez: "*La începutul sec. XX comunitatea evreiească din Iași număra 50.000 de suflete din cei aprox. 80.000 locuitori ai orașului Iași*" ("Historia", aug. 2013, pag. 54). **Apropos de amenințări și de portul pistolului,** o "confruntare" între tinerii impetuoși se desfășura după următorul scenariu: **românul, aflat singur într-un loc "nepotrivit", era copleșit de tinerii evrei, fără nici o șansă de a face față atacului!** (informație culeasă de la unchii mei)

Dar să revenim la Tribunalul din Iași și la scena tragică și atât de discutată.

<u>În situația unui oraș de mare tradiție, centru cultural național, covârșit - ca să nu spun "strivit" - de o evreime puternică economic, capabilă să "cumpere" autoritățile locale și "să facă legea", era normal să apară o reacție pe măsură din partea elementului autohton, conștient de drepturile sale milenare, entuziasmat de visul de reîntregire națională.</u>

De obicei, tradițional, grupurile de studenți aveau voie să folosească săli de curs din Universitate pentru diverse activități. Senatul universitar, autoritate total autonomă, interzice grupului de studenți și elevi adunați în jurul lui Corneliu Zelea-Codreanu de a se folosi de acest drept, motiv pentru care acesta hotărăște să își construiască singuri un cămin al studenților. Hotărârea parte fantezistă, fără nici un fel de ajutor de nicăieri (lucru realizat peste câțiva ani, în aceleași condiții).

Tinerii, studenți și elevi, încep punerea în practică a pactului, făcând cu mijloace rudimentare zeci de mii de cărămizi pe malul Prutului, la Ungheni. Spune-le tinerilor de azi: 10 km pe jos pe sens, sub soarele arzător, frământând lutul cu picioarele, pus în forme simple din lemn și la uscat! Dar, în special, nu aveau ce să mănânce. Corneliu Zelea-Codreanu hotărăște ca cei mai tineri, mai fragili, să zicem, să rămână în Iași și să facă o grădiniță de legume pentru a suplini lipsa alimentelor. Boieroaica Ghica le oferă un spațiu suficient și în special elevii din clasele inferioare care sigur nu ar fi rezistat în tabăra de la Ungheni, se apucă de treabă.

În una din zile, când se afla acolo și Corneliu Zelea-Codreanu, terenul este înconjurat de jandarmi echipați cu armament și muniție de război, cu baioneta montată la pușcă pentru un eventual "atac la baionetă". Cei 60-70 de tineri sunt arestați, legați unii de alții cu funii și duși la poliție. Ca oricând atunci și mai târziu, au fost acuzați de complot împotriva Statului.

La poliție, copiii, majoritatea în jurul vârstei de 15 ani, băieți și fete, sunt bătuți cu sălbăticie, atârnați cu lanțuri de picioare și bătuți la tălpi până la leșin. Sunt fapte consemnate în documentele vremii, nicidecum exagerări.

Am amintit episodul cu "grădina de legume", care mi s-a părut de o sălbăticie ieșită din comun, în special datorită vârstei celor schingiuiți. Nu am spațiu și poate nici nu este cazul să înșir zecile de manifestări ale sadismului și ale comportamentului lui Manciu în relațiile cu toate categoriile sociale din Iași, începând cu personalități de mare prestigiu, invalizi și mutilați de război, fețe bisericești și până la tinerii și studenții ***creștini***. Cum adică "creștini"? Ce, purtau firmă pe frunte? Vedeți bine: nu a greșit niciodată, nu a existat sesizare sau plângere din partea unui israelit că ar fi fost agresat de Manciu - de la student, la vârfurile societății evreiești din Iași! Ei, și? Și nimic! Simplă remarcă de așa-zis "antisemit".

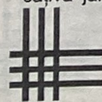
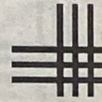
În acte, în documentele prezentate și niciunde altundeva nu se precizează că **după ce au fost schingiuiți tinerii arestați la grădinița de legume, Manciu a primit cadou de la Comunitatea Evreiască o limuzină americană.** Ei, și? Și nimic! Ziceam și noi, așa...

Lucrurile au însă o semnificație de o mare gravitate, cu atât mai mult cu cât **această problemă nu se discută.**

Ce reprezentă gestul Comunității din Iași: dezvăluie că pentru ei schingiuirea tinerilor creștini a fost o mare victorie și satisfacție. "Pașnicii" evrei dintr-un Iași în care erau majoritari ca număr, în care funcționau bine-merci 112 sinagogi (conform "Historia", aug. 2013, pag. 54), ar fi dorit o subordonare mai mare a creștinilor. Dacă era necesar, chiar cu prețul unor vieți omenești.

(continuare în pag. 14)

Nicador Zelea-Codreanu

O CENZURĂ IUDAICĂ?

Iată o întrebare la care, cu vreo 15-20 de ani în urmă, aş fi răspuns printr-o fluturare de mână şi grimasă: *"Fugi, d-le, de-aici! De unde aţi mai născocit şi stupiditatea asta"?*

Aş fi socotit că o asemenea întrebare, mai grav, afirmaţie, n-ar fi putut să apară decât ca un "pui cvasimonstruos" al teoriei "conspiraţiei mondiale" pe care am socotit-o, dacă nu neapărat o gogoriţă, o exagerare.

Vreme trece, vreme vine! În plin marş publicistic, cu timpul, am simţit pe propria piele rigorile unei neocenzuri din ce în ce mai sufocante.

Cenzura nu îmi era necunoscută. Ca scriitor român la finele secolului XX, mă izbisem cu capul de ea şi mai port şi azi cicatricele acestor izbituri.

Scriitor de teatru fiind, mi s-au scos de pe scenă piese în care actorii rosteau adevăruri ce nu conveneau.

Una dintre piesele mele, "Nu ucideţi caii verzi", jucată de actorii Teatrului Naţional din Tg. Mureş (premieră în 1983) a adunat, la sediu şi în turnee, peste 100.000 de spectatori (apreciere după sumele încasate de teatru). Dar pentru că era o piesă net anticeauşistă, spectacolul a fost interzis de vreo şapte ori, iar în turneul de la Baia Mare (800 bilete vândute la fiecare spectacol), piesa a fost întreruptă la mijloc de către doi ofiţeri de securitate care au evacuat sala şi au dispus ca spectatorii să îşi primească banii înapoi.

La Cluj studenţii i-au purtat pe actori pe braţe şi au aprins torţe în piaţa din faţa Teatrului Naţional. Primul secretar al judeţului, un anume tov. Mocuţă, a decretat că de atunci "în vecii vecilor" această piesă duşmănoasă nu se va mai juca la Cluj deoarece, în afară de textul inacceptabil "urechilor socialiste", la sfârşitul spectacolului studenţii "au ars ziarul Scânteia". Aiurea! Când la îndemână nu se găseau decât ziarele vremii, din ce dracu să facă studenţii făcliile entuziaste ce luminau atunci piaţa Teatrului Naţional?

O dată mi-au scos de pe scenă două piese ce se jucau în mod curent (de două ori pe săptămână), plus alte două, la teatre diferite, care se aflau în repetiţie avansată.

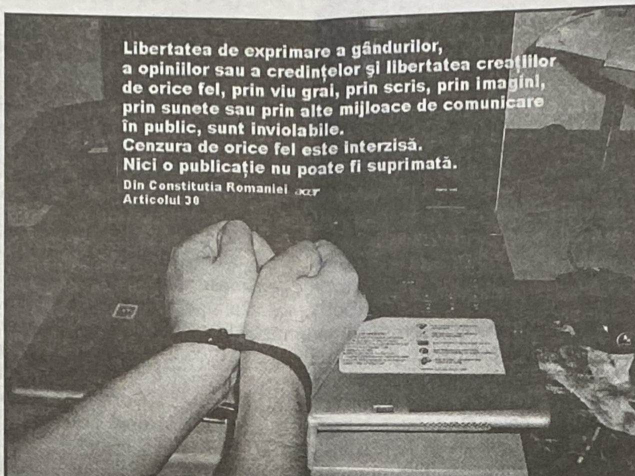
Ca istoric de ştiinţă, mi s-a scos din tipografie un vast "Dicţionar de medici şi biologi români" (aproape cules). Acest manuscris de cca. 1200 de pagini la care lucrasem 10 ani "a murit" deoarece nu am acceptat ca la cererea odiosului tov. Dulea, care tăia şi spânzura în cultură, să scot din paginile lui o serie de oameni de ştiinţă care nu conveneau regimului Ceauşescu.

Ca să salvez textul integral al dicţionarului, directorul editurii mi-a sugerat să-l contactez pe Silviu Curticeanu care în acel moment era şeful cancelariei prezidenţiale, omul din anticamera lui Ceauşescu. "Un simplu telefon de la Curticeanu", îmi spunea Vasile Văcaru, redactor şef, "îi dă fiori şi îl face mieluşel pe tigrul Dulea". Fusesem coleg de liceu cu Silviu şi până la ascensiunea lui vertiginoasă pe linie de partid "prieten la cataramă". Îi apreciam inteligenţa, cultura, priceperea juridică, dar nu-i înţelegeam opţiunea de a-l servi pe jalnicul analfabet (asta şi pentru că n-am fost niciodată "membru" al P.C.R.). Pe scurt, nu mai doream să am nici o legătură cu acest "fost prieten".

Aşadar, am refuzat net propunerea d-lui Măciu (director) şi V. Văcaru (redactor şef) care doreau neapărat să-l publice. Am preferat să sacrific o muncă de zi şi noapte de zece ani, decât să mă umilesc cerşindu-i fostului meu prieten vreo favoare. Aşa se face că manuscrisul zace într-un dulap din podul casei mele, autorul n maiavând forţa de a-l readuce pe linia de plutire.

Nu-mi închipuiam însă că după prăbuşirea regimului Ceauşescu cenzura şi "pumnul în gură" vor continua să fie politică de stat.

Am întâlnit destui oameni, unii prieteni care m-au apostrofat: *"Băiete, eşti un bătrân maniac. Unde mai vezi tu cenzură, când ziarele şi posturile TV sunt pline de scandaluri politice, când orice jurnalist "cu caş la gură" îşi permite să înjure guvernul, când preşedintele este luat în tărbacă precum ultimul mahalagiu etc,, etc. În România actuală există nu numai deplină libertate de opinie, dar chiar un libertinaj cum nu prea mai există în alte ţări."*

Asta e perfect adevărat. Avalanşa de lături publicistice, de comentarii cretine, de funduri goale dirijate de şmecherul primar Mazăre - pe scurt, **această uriaşă diversiune care nu are alt scop decât îndobitocirea colectivă - pare a fi unică în UE.**

O masă amorfă de oameni, drogaţi de emisiunile TV (cei mai în vârstă) **sau de butonarea la infinit a telefoanelor mobile** (tinerii) reprezintă **o biată turmă fără opinie, uşor de manipulat.**

Sunt de părere că **trebuie să existe totuşi o mişcare intelectuală care să continue lupta pentru salvgardarea în posteritate a valorilor noastre naţionale,** ameninţate să fie înghiţite de valul de noroi aruncat asupra noastră. Alte naţiuni şi-au organizat această mişcare culturală care le păstrează specificul naţional, fără să deranjeze aşa-zisa "europenizare".

În ce mă priveşte, continui strădania de a impune, prin scrisul meu, respectul pentru valorile ştiinţei româneşti, pentru recunoaşterea lor în lume. Observ însă că această activitate nu se desfăşoară fără piedici.

Un caz concret, pe care l-am socotit doar al nostru, este "denigrarea Paulescu".

Responsabil cu "distrugerea în totalitate" a marelui savant pare a fi un oarecare doctor iudeo-american din New York, Peter Manu (ar trebui să-şi declare numele adevărat), care, asociindu-şi câţiva mercenari autohtoni, nu mai prididește să arunce cu noroi în imaginea savantului. După ce a publicat o carte în care activitatea lui Paulescu era calificată drept *"ştiinţă sub semnul svasticii"*, dr. P. Manu a încercat să-l arunce cu un bobârnac pe Paulescu din istoria descoperirii insulinei, propunând în locu-i un medic american - evident , origine evreiască - care, puţin mai înaintea cercetătorului român, s-ar fi gândit că... etc. **Acestor gogoriţe fără fundament ştiinţific le-a răspuns în revista *"Cultura"* academicianul I. Ionescu-Târgovişte,** în articolul "Despre ştiinţa unora şi neştiinţa altora"

Observând că nu are spor să-l conteste pe Paulescu ca om de ştiinţă (el fiind, de altfel, recunoscut şi de numeroşi specialişti de peste hotare, drept descoperitor al hormonului pancreatic devenit medicament salvator a mii şi mii de vieţi), **P. Manu a reluat vechea acuză: antisemitismul.**

Ar fi greşit să credem că ofensiva destructivă paulesciană este un fenomen izolat care se petrece doar la Bucureşti, avându-l protagonist pe dr. P. Manu. ***În ultima vreme am constatat cu stupoare că mai în întreaga lume a început să se practice de către istoricii ştiinţei mozaici, cu o periculoasă stăruinţă, eliminarea sistematică a unor "savanţi clasici" doar pe motivul că la un moment dat şi-au manifestat antipatia faţă de parvenitismul unor colegi evrei sau că au făcut parte din anumite organizaţii politice.*** Un singur exemplu: studenţilor în medicină parizieni li s-a interzis să mai spună "maladia Wegener" deoarece acest medic german ar fi fost înscris în anii 36-44 în partidul nazist. **Caracatiţa de centre Wiesel finanţează cu generozitate găsirea de nume evreieşti care să înlocuiască în posteritate pe acei "goi" care nu convin viziunii iudaice.**

Constatând, aşadar, o tendinţă mondială de rescriere a istoriei ştiinţei, cu eliminări masive de creatori autentici înfieraţi ca antisemiţi, nu mă mai miră cazul P. Manu, fără îndoială un om investit cu o astfel de misiune. În ce mă priveşte, consider ignobilă o asemenea activitate. Ca istoric de ştiinţă eu dau "cezarului ce este al cezarului". De pildă, în tratatul meu de "Istoria Medicinei Universale" (Editura Academiei, 2008, ed. II-a 2013), distins cu premiul "Parhon" al Academiei, citez şi comentez corect, sine ira et studio, opera ştiinţifică a sute de savanţi evrei. Un vechi prieten mi-a şi spus: *"Măi, în cartea ta sunt mai multe nume evreieşti decât în cartea de telefon de la Tel-Aviv"*! Să fie, dacă o merită! Criteriul meu nu este nici etnia, nici religia, nici convingerile politice, ci valoarea operei.

Constat în acelaşi timp că periodicul *"Cuvântul Legionar"* este atent studiat de către cercurile de propagandă evreieşti din România. Altfel cum s-ar putea explica faptul că articolul meu "Obsesia Paulescu" apărut în octombrie 2012 a stârnit o mânie atât de mare, încât dr. Manu a clamat public nu numai cenzurarea unor asemenea păreri (exprimate de mine decent, cu argumente ştiinţifice scoase din cărţi americane de medicină scrise de specialişti evrei), dar şi pedepsirea mea. După ce s-a adresat şefului catedrei de Istoria Medicinei, cerându-i socoteală pentru prezenţa mea activă la cursurile anului II, **dr. P. Manu îşi permite să se adreseze însuşi rectorului Universităţii de Medicină "Carol Davila", cerând ca eu, "apărătorul lui N. Paulescu", să fiu judecat de Consiliul Profesoral pentru antisemitism.** Reproduc misiva, aşa cum a conceput-o "denigratorul de profesie" al lui Paulescu.

"Stimate D-le Profesor,

Vă scriu în legătură cu un articol degradant şi nedemn semnat de prof. dr. Radu Iftimovici în "Cuvântul Legionar", numărul din octombrie 2012. Din cât am reuşit să aflu, dl. Iftimovici se prezintă ca profesor universitar, membru titular al Academiei de Ştiinţe Medicale şi drept cineva care ţine cursuri de istoria medicinei la U.M.F. "Carol Davila.

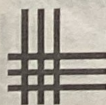
*Vă rog să aveţi bunăvoinţa să îmi spuneţi dacă dl. Iftimovici este cadru didactic la Universitatea pe care o conduceţi. În caz afirmativ, **vă rog să îmi indicaţi modalitatea prin care poate fi discutat antisemitismul dânsului în Comisia de Etică a Universităţii...***

Peter Manu M.D., F.A.C.P., Professor of Medicine, Hofstra University School of Medicine, Hempstead, New York."

Bravos, naţiune! Bine am mai ajuns! **Nu numai o cenzură iudaică, dar de curând şi o INCHIZIŢIE IUDAICĂ!**

"Ei, da, colega Manu. Cel pe care vreţi să-l judecaţi şi condamnaţi este cu adevărat profesor universitar prin concurs (atestat de Ministerul Învăţământului). Fiind mai în vârstă, ţine cu adevărat cursuri de istoria medicinei, la invitaţia rectoratului I.M.F. A refuzat însă să fie plătit pentru această activitate. O face din pasiune."

Radu Iftimovici

O CARTE HAZLIE: DICȚIONARUL "*MOLDOVENESC–ROMÂN*"!

Parafrazându-l pe dl. Jourdain, eroul piesei "Burghezul gentilom" a lui Moliere, care declara cu seninătate că „nu a ştiut că face proză atunci când vorbeşte", tot aşa şi eu am descoperit, datorită **acad. VASILE STATI**, că vorbesc moldoveneşte şi nu româneşte, cu locuitorii dintre Prut şi Nistru.

Acest academician s-a străduit şi **se străduieşte, cu argumente puerile şi nu cu probe ştiinţifice, să demonstreze că limba moldovenească nu este totuna cu limba română**, că diferă radical de aceasta. În acest sens a editat câteva cărţi cu titluri semnificative: "*Limba moldovenească şi răuvoitorii ei*" (1988), "*Pentru limba noastră moldovenească*" (2008), "*Limba ţării mele*" (2008) şi, mai cu seamă, "faimosul" "***DICȚIONAR MOLDOVENESC-ROMÂN***" - prima ediţie în 2003, a doua ediţie în 2011, "completată cu 1015 cuvinte moldoveneşti, din actele Cancelariei Moldovei din 1384 până în 1503".....

Un prieten care s-a reîntors de curând de la Chişinău, mi-a adus acest "Dicţionar" realizat de VASILE STATI, ajutat la elaborarea lui de doi "neaoşi" români - în speţă ANDREI HRAPOTINSKI, doctor în ştiinţe filologice, şi RUBIN UDLER, doctor abilitat în ştiinţe filologice.

În prefaţa "*Dicţionarului*" VASILE STATI face multe aprecieri ofensatoare la adresa lingviştilor români, începând cu "*lichidarea filologiei moldoveneşti şi înglodarea ei în mormanele de scritură (!) românească*"... "*Această situaţie a fost pusă la cale de vecini*" (?!) "*care au desfăşurat o nemaipomenită campanie de furluare plus prihvatizare*" (??) "*a cuvintelor moldoveneşti*". "***Să salvăm cuvintele moldoveneşti, să nu le lăsăm spre căsăpire lingviştilor români, care numai dânşii ştiu pe ce criterii se conduc. Românizarea totală a valorilor şi personalităţilor din Republica Moldova**, tăierea ca-n curechi a cuvintelor şi expresiilor moldoveneşti, a devenit o cauză naţională a lexicografilor români.*"

Este folosită, tot ca „argument", o poezie apărută în ziarul chişinăuan, cu titlul "*Mama limbii româneşti*". Să reproduc un fragment: "*Fie el cât de mirific, / Fie cât de inventiv / <<Adevărul ştiinţific>> / Este foarte relativ*" (?!) / "*Unii zic că e otravă, / Dar să stai să te gândeşti, / Limba noastră cea moldavă, / Mama limbii româneşti*"....

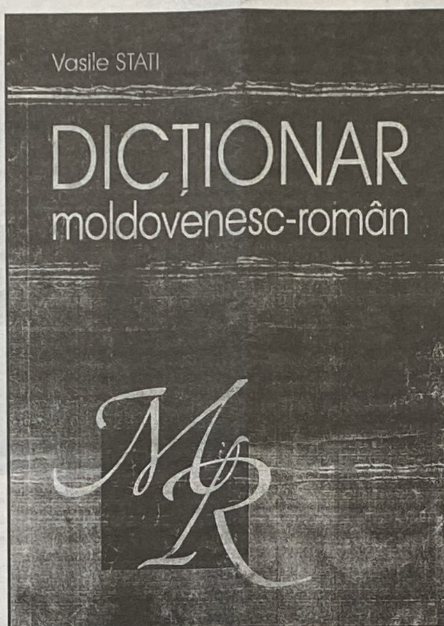
Este tras de urechi şi fostul ministru de Externe al României, Teodor Baconschi: „*cu aere de guru ecumenic*" (!), "*el a anulat existenţa moldovenilor şi a limbii moldoveneşti*". "*El afirmă că România respinge, printre altele, orice demers menit să acrediteze ideea unei naţiuni şi a unei limbi moldoveneşti, distincte de cea română. În zadar aceste strădanii, domnia sa ar face bine dacă şi-ar căte de casa cui îl are*" (?!).

"*Acest Dicţionar Moldovenesc-Român răspunde fără osteneală, destoinic, strădaniilor bicisnice ale d-lui T. Baconschi şi ale ortacilor săi. **Neverosimil, dar cohorte întregi de savanţi români, nemaivorbind de publicişti, îşi demonstrează public ignoranţa, fără pic de jenă.***" (?!)

"***Dicţionarul pe care l-am elaborat dezvăluie public toată goliciunea ştiinţifică a unor autori, demnitari de stat româneşti** (sic!), **copleşiţi de iluzii expansioniste deşarte!***"

În prefaţa dicţionarului, Vasile Stati are un capitol intitulat "*Aiurala ca argument*", unde furia sa atinge apogeul: "***Apariţia Dicţionarului, prima ediţie, a stârnit ura tuturor valahilor/români** (!), legaţi, apropiaţi, într-un fel sau altul, de putere. Gloata de indivizi cu hipersimţire hiperromânească, din California până la Cluj, de pe Dâmboviţa până la Bâg (?), s-au văzut chemaţi să-şi şteargă picioarele pe Dicţionarul Moldovenesc-Român*".

Dar să zâmbim în continuare, redând rândurile **academicianului de la Chişinău: "*Intenţionam să-i includ pe toţi aceştia într-un registru*** (!), *să-i atârn ca pe fosile la stâlpul manifestărilor de vârf ale intelectualităţii curat româneşti. Dar*

am fost sfătuit să nu fac acest lucru. Mai întâi prea mare cinste. În al doilea rând, mi-ar fi răpit vreo zece pagini pentru lucrări cumsecade, omeneşti. În definitiv, nu pot coborî (sic!) *până la a polemiza cu oricine*".

"*De la valahul de rând, dar înfocat nevoie mare, de la profesorii de licee şi chiar din universităţi, până la academicieni, toţi au folosit public, cu înflăcărare şi entuziasm, un limbaj depravat (!?), pe care nici BINDIUJNICII*" (ce înseamnă acest cuvânt?) "*din Odessa nu şi-l permiteau. Majoritatea absolută a hăitaşilor (!!) n-a citit Dicţionarul (sic!), pe care cu atât patos l-au afurisit şi chiar i-au dat foc public*" (măi, măi!).

"*În 2003. În al XXI-lea secol de civilizaţie. O hăituire de manieră nazistă a unui autor care s-a încumetat să iasă din <<straiul>> ordonat de pe Dâmboviţa* (ce înseamnă şi această "figură de stil"?), *care a îndrăznit să încalce <<ordinul de la poliţie>>, emis tot acolo. Subliniez că lucrarea mea este ştiinţifică lexicografică*".

Şi autorul continuă cu noi exemple, de data aceasta din spaţiul dintre Prut şi Nistru:

"*Am citit, bunăoară, ce au scris despre Dicţionar unii <<savanţi>> <<filologi>> de la noi, adevărate <<somităţi>>*" (ghilimelele aparţin lui Vasile Stati.

"***O prostie, o aberaţie, o porcărie, o aiureală - numai atât au avut de zis. Isterie moldofobă, provocată de româno-marii de acolo şi româno-betegii de aici**, demonstrează că această lucrare şi-a atins scopul, ei sunt **debusolaţi total de apariţia Dicţionarului**, guvernanţii dâmboviţeni şi biceni (!?) şi servanţii lor din Academii, dovedind clar că **nu s-au debarasat de himere expansioniste. Ei sunt injectaţi de o turbăciune" (!) "antimoldovenească, o turmă de diletanţi bădărani** care nu dau dovadă de <<simţire rrromânească>>, cum scria I. L. Caragiale. Mi-ar fi ruşine şi nu mi-aş ierta niciodată dacă măcar pentru o clipă aş intra în această ciurdă caraghioasă. În faţa tuturor idioţilor care mă înconjoară m-aş învinui că sunt creaţia propriei imagini*".

Cu un asemenea limbaj "colorat" (ca să folosesc un eufemism), **cu "acuzaţii" halucinante** - cum ar fi "arderea" cărţilor sale de către fasciştii filologi filo-români, **cu ameninţări care exclud dialogul civilizat cu oamenii din domeniu, gândul mă duce cu decenii în urmă, la predecesorii săi: Vîşinski**, cel care bătea cu pumnul în masă în faţa regelui Mihai, **şi Nikita Hrusciov** care, mai convingător, la o şedinţă ONU s-a descălţat şi a lovit cu pantoful, de câteva ori, masa unde era instalat microfonul.

După cum se ştie, limba moldovenească nu este recunoscută ca limbă de către forumurile internaţionale, ca şi aşa-zisa Republică Nistreană. Limba română însă, da, ea este vorbită de majoritatea populaţiei din Republica Moldova, întrucât este limba oficială a ţării.

Precupeaţa din Iaşi se înţelege foarte bine cu cea de la Unghieni, la fel ca ţăranul sau elevul din Galaţi, cu cei de dincolo de Prut - să zicem Cahul sau Vulcăneşti. **Ei nu au nevoie de "*Dicţionarul*" d-lui Stati pentru că şi românii, şi basarabenii, zic "varză", "câine" sau "lapte"**. Pe locuitorul de pe malul stâng al Prutului îl trădează numai accentul, în rest el vorbeşte cursiv, fără pauze, fără poticneli. Tineretul, în special, trecut de cursul primar sau de liceu, nu face nici o greşeală gramaticală, având un vocabular bogat. Este drept, în unele zone periferice ale Republicii Moldova - bunăoară, în nordul ei - în raioanele Ocniţa sau Briceni, se vorbeşte majoritar în limba rusă, în special la ţară, de către persoanele vârstnice, datorită faptului că rusificarea forţată şi deportările în Siberia şi, mai ales, aducerea a sute de mii de oameni din toate colţurile fostei Uniuni Sovietice, a diminuat drastic folosirea pe scară largă a limbii române. Fenomenul tinde să dispară însă, factorul de prim ordin fiind tineretul, care învaţă în mod obligatoriu limba română în instituţiile de învăţământ, de la ciclul primar la universităţi.

Dar haideţi să răsfoim cele 330 de pagini ale "*Dicţionarului Moldovenesc-Român*".

Aşa cum am reliefat mai sus, Vasile Stati a introdus în cea de-a doua ediţie a dicţionarului, pe lângă cele existente, nu mai puţin de alte 1015 cuvinte moldoveneşti luate din actele Cancelariei Moldovei, din 1384 până în 1503. Cuvinte complet neutilizate astăzi, arhaisme care fac imposibilă înţelegerea lor, dar care sunt trecute în cronicile şi scrierile cu caracter religios de acum câteva secole. Bunăoară, "*halm*", de la 1443, care înseamnă "*fântână*", "*deal*" sau "*movilă*", "*sat*", dar şi "*daltă de dogărie*"!

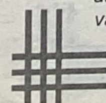
"*Harhună*" este "*ţigancă bătrână*" (!) "*hari*" – "*a cosi cu coasa*" (cu "*hreapca*"); "*hluj*" – "*tulpină de ceapă*", dar şi "*curpon de roşii*" (!) "*hloabe*" înseamnă "*picioare mari*", "*arc de înhămat*", dar şi "*strujan*"; "*măslina*" e sinonim cu "*săptămâna albă*";" *martuşcă*" – "*mai pentru crăpat butuci*"; "*mandrabuscă*" egal cu "*cartof*" (!), "*muc de sârnic*" înseamnă "*gămălia chibritului*", "*palancă*" – "*turtă coaptă pe jăratic*" sau "*pătulire*" (!), sau "*a da pământ*" sau "*pălărie de floarea soarelui*" ("*bibeluţă*")...

Alte exemple: săgeata egal "cumpănă de puţ", *jaidacar* egal cu *ghindă*, *sonie* înseamnă *greşeală de urzit*, *opritoare la roata căruţei*, dar şi *prăşitoare de rărit porumbul*. Dar şi "*talchig*" înseamnă tot *opritoare la roata căruţei*! Cuvântul "*păli*" are şi el mai multe înţelesuri, adică: a coace mămăliga, a încălzi, a ataca, a izbi, a lovi, pieziş, "*căinit*" (?), "*palid şi bronzat*" (!). "*Rusalim*" înseamnă Ierusalim, "*ruseafur*" pentru *luceafăr*, "*runturna*" vrea să însemne "a se rostogoli peste cap" (?); "*rumeneală*" e folosit pentru suliman (!), "sad" pentru paragină, "*sadină*" (?) pentru vie, "*salhanac*" pentru şuvoi de ploaie, "*sclipeut*" pentru foarfece de tăiat sârma, "*şclepeniţă*" pentru aşchie de sub unghie, "*scăunoae*" pentru unealtă de tras obezile.

Dar să mă opresc aici şi să-l întreb pe tovarăşul academician de ce nu şi-a scris cele 14 pagini din prefaţa lucrării în limba moldovenească, ci în limba românească? Cred că a intuit, pe bună dreptate, că nici un cititor nu ar fi înţeles ce a vrut să spună.

(continuare în pag. 10)

E. Ghiocel

Diverse

SOARTA TRAGICĂ A FĂURITORILOR UNIRII BASARABIEI CU ROMÂNIA (III)

(continuare din numărul trecut)

ION CODREANU s-a născut în 1879 în comuna Ştefăneşti din judeţul Soroca.

A participat la luptele primului război mondial. Mai înainte fusese membru al Comitetului Naţional Moldovenesc, vorbind, la 18 aprilie 1917, la un mare miting din Odessa. La 27 martie 1918 a votat unirea Basarabiei cu România.

A fost membru al delegaţiei basarabene la Conferinţa de Pace de la Paris din 1919. În anii 1920, 1922, 1927, 1928-1938, a fost deputat în Parlamentul României din partea Partidului Naţional Ţărănesc şi vicepreşedinte al Camerei Deputaţilor.

Este arestat la 25 iulie 1940 de către organele N.K.V.D-ului din oraşul Bălţi.

În 1942 guvernele sovietic şi român au acceptat un schimb de deţinuţi politici - "un patriot român contra unui patriot sovietic" (!), după cum afirmă presa vremii. Ion Codreanu a fost schimbat cu Ana Pauker (Ana Rabinson), agentă a Komintern-ului, unul dintre liderii PCR, care în acel moment se afla întemniţată la închisoarea din Dumbrăveni.

Începând din 1949 este tracasat şi anchetat de către Miliţie, ceea ce contribuie din plin la moartea sa în acelaşi an. Este înmormântat la cimitirul Sf. Vineri din Bucureşti.

O altă victimă a N.K.V.D.-ului a fost **TEODOSIE COJOCARU.**

Născut la 3 mai 1879 la Chişinău, a fost ales deputat în Sfatul Ţării, fiind membru al Comisiei de Declaraţii şi Statute.

A fost, mai înainte, ofiţer în armata ţaristă, a participat la războiul ruso-japonez şi la primul război mondial, fiind rănit la luptele din preajma Varşoviei.

După Unire a fost încadrat în armata activă cu grad de colonel şi a fost ales deputat în primul Parlament al României Mari, precum şi cenzor al Băncii Basarabiei. Între 1919-1920 a fost primar al oraşului Chişinău.

A fost arestat la 13 aug. 1940, fiind acuzat de "crime", schingiuit şi batjocorit, ceea ce a dus la moartea sa, la 23 ian. 1941, în închisoarea nr. 1 (!) din Chişinău.

LUCA ŞTRIBEŢ s-a născut la 7 febr. 1889 în comuna Cărpineni din judeţul Chişinău.

A votat Unirea ca deputat în Sfatul Ţării, fiind decorat cu medalia Ferdinand I, a fost **deputat în Parlamentul României**, a fost director de tipografie **şi administrator al ziarului şi al revistei *"Viaţa Basarabiei"*.**

A fost arestat la 3 august 1940 şi a murit la 15 martie 1942 în penitenciarul oraşului Cistopol.

VASILE GAFENCU, tatăl *Sfântului Închisorilor* (Valeriu Gafencu), s-a născut la 1 febr. 1886 la Sângerei, judeţul Bălţi.

Era un luptător convins, degajând, prin vorba lui simplă, multă încredere, dragoste şi entuziasm.

Marinar la Odessa în primul război mondial, a militat pentru Unire.

Acest moldovean înalt, cu ochii vii, a votat, la 27 martie 1918, Unirea Basarabiei cu România.

A fost apoi membru al Comitetului de Conducere al Camerei Agricole din Bălţi şi membru al Comisiei de Împroprietărire a judeţului Bălţi.

În iunie 1940 a rămas la Sângerei cu familia (mai puţin Valeriu, care, absolvind liceul din Bălţi, a ajuns la Iaşi ca student al Facultăţii de Drept şi Filosofie; avea însă să moară în închisoare pentru că, fiind naţionalist creştin ca şi tatăl său, a devenit şeful Frăţiei de Cruce din Iaşi).

Vasile Gafencu a fost imediat arestat după întoarcerea sovieticilor şi dus la Gulag.

Unica informaţie pe care a primit-o familia a fost o scrisoare trimisă de la Arhanghelsc (Polul Nord), unde în toamna lui 1940 lucra la tăiat pădure: el ruga să i se trimită pesmeţi şi usturoi (!); după aceea n-a mai ştiut nimic despre el.

SIMION GALEŢKI s-a născut la 15 febr. 1887 la Danduşeni, judeţul Soroca.

A fost participant la primul război mondial, fiind mobilizat la Odessa. Aici a contribuit la formarea primului batalion moldovenesc care mai târziu a stat la baza fondării cohortelor naţionale. În vara anului 1914, trimis la Chişinău, a participat la formarea Comitetului Ostăşesc Moldovenesc.

După Unire a fost consilier la "Casa Noastră" şi membru al Comisiei de Împroprietărire şi expropriere a judeţului Soroca.

La 29 iunie 1940 a fost arestat la Tighina, îmbarcat într-un tren şi trimis în Gulag. Dându-şi seama că trenul trece podul peste Nistru şi conştientizând ce grele încercări îl aşteaptă, a făcut un atac de cord, murind pe loc. A fost aruncat din tren, locul înhumării rămânând necunoscut.

ION IGNATIUC s-a născut la 15 februarie 1893 în satul Prepeliţa din judeţul Bălţi.

La 27 martie 1919 a votat Unirea Basarabiei cu România, apoi a fost primar al satului Pepeni. A fost membru al Partidului Naţional-Liberal.

La venirea sovieticilor a rămas pe loc, fiind arestat la 23 iulie 1940 de NKVD-ul din Bălţi; averea i-a fost confiscată, iar familia dată afară din propria casă.

A murit la 26 ianuarie 1943, în Gulag, în Republica Autonomă Sovietică Tătară.

DANIEL CIUGUREANU s-a născut la 9 febr. 1885 la Sirăuţi, judeţul Hotin.

Membru al Partidului Naţional Moldovenesc, în ianuarie 1918 este însărcinat cu formarea noului guvern, acceptat în Sfatul Ţării la 16 ianuarie 1918. A fost vicepreşedinte al Comisiei Deputaţilor, de mai multe ori senator şi chiar preşedinte al Senatului.

În vara anului 1940 fondează Cercul Basarabenilor din Bucureşti, având drept scop susţinerea refugiaţilor din Basarabia.

În 1941 este mobilizat pe Frontul de Est ca medic militar, având gradul de colonel.

La 5 mai 1950, pentru activitatea sa naţionalistă, Miliţia îl arestează şi-l întemniţează la Sighet, unde moare în aceeaşi noapte.

Deoarece mormântul său n-a fost descoperit la închisoarea din Sighet, la cimitirul Cernica fiul său, Gh. Ciugureanu, a înălţat un cenotaf.

SINADINO PANTELIMON s-a născut la 17 iulie 1875 la Chişinău.

Era doctor în medicină, a fost primar al Chişinăului, iar între 1907-1917 a fost membru al Dumei de Stat. La 5 martie 1918 Pantelimon Sandino s-a aflat la Iaşi, unde a sosit în fruntea delegaţiei în audienţă la regele Ferdinand, pentru a-l ruga să ia sub ocrotire Basarabia care era sfâşiată de bandele bolşevice.

A fost membru în Sfatul Ţării şi a ţinut un discurs în prima zi a deschiderii lucrărilor acestuia.

Între anii 1924-1940 a ocupat funcţii de răspundere la Banca Populară din Basarabia.

A fost ales în Parlamentul României în 1933, unde a discutat cu primul ministru de atunci, I.Gh. Duca, să acorde anumite înlesniri pentru Basarabia: reducerea impozitelor cu 25%, intensificarea luptei împotriva agenţilor sovietici veniţi clandestin de peste Nistru.

A fost arestat la 9 iulie 1940 de către NKVD şi despre soarta lui, mai departe, nu se ştie nimic.

GRIGORE TURCUMAN născut la 20 octombrie 1890 în satul Tătărăuca din judeţul Soroca.

A fost căpitan de marină în primul război mondial, apoi, între 1928-1937, membru al Partidului Naţional Liberal.

A votat Unirea Basarabiei cu România, fiind membru al Comisiei Agrare.

Arestat la 2 iulie 1940, a fost învinuit că a înăbuşit revolta marinarilor de pe vasul militar pe care îl conducea în 1917, şi că a devenit mai târziu agent al Siguranţei române.

A murit la 28 mai 1942, la Penza, în închisoarea nr.1.

TEODOR UNCU

În şirul personalităţilor care s-au impus în perioada interbelică şi mai ales în momentele de construire a Republicii Democratice Moldoveneşti se înscrie şi numele lui Teodor Uncu, născut în satul Isocova din judeţul Orhei, în anul 1884.

A plătit cu viaţa, întrucât, ca membru în Sfatul Ţării, votând Unirea, a dorit să-şi vadă Basarabia eliberată de sub cizma imperialismului rus. Nu a fost apoi omul bântuit de orgolii sau combinaţii în scopul obţinerii unor beneficii personale.

Ochiul de veghe al N.K.V.D-ului l-a ţinut în vizor până în momentul când a apărut posibilitatea în iunie 1940 să pună mâna pe el. Anchetatorul principal, sublt. G.B. Cerepov care i-a întocmit dosarul, specifica faptul că "el, fiind ostil evenimentelor revoluţionare sovietice din Rusia, a participat activ la lucrările contrarevoluţionare ale Sfatului Ţării, votând dezlipirea Basarabiei de Rusia Sovietică şi alipirea ei la România; în următorii ani a ocupat funcţii importante în guvern şi a dus lupta pentru consolidarea ocupaţiei române în Basarabia".

Ancheta a durat cinci ore şi este consemnată doar în câteva pagini de proces verbal. Anchetatorii scriau cu mâna lor şi întrebările, şi răspunsurile.

A murit la penitenciarul din Chişinău, la 12 nov. 1940, din cauza torturilor şi a subnutriţiei.

A fost reabilitat la 10 iulie 1991.

SIMION GURSCHI s-a născut în 1885, în comuna Durleşti, judeţul Chişinău.

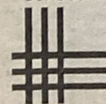
Absolvent al Liceului Real din Chişinău şi al Şcolii Pregătitoare de Ofiţeri din Petersburg, în 1917, a fost comandantul Regimentului I Moldovenesc, având gradul de colonel.

A avut numeroase distincţii: ordinele "Sf. Gheorghe", "Sf. Vladimir", "Sf. Ana" cl. II, III, IV, "Stanislav" cl II, III, "Regele Ferdinand I" şi altele.

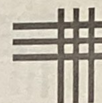
În 1927 a participat la fondarea unei organizaţii obşteşti: Uniunea Foştilor Ofiţeri ai Republicii Moldoveneşti.

(continuare în pag. 10)

Emilian Ghika

Istorie necenzurată

TRĂDAREA: 23 AUGUST

Beneficiarii actului de la 23 august 1944 l-au calificat drept "act de salvare națională".

Regele Mihai a primit pentru această bravură, de la „tătucul" Stalin, cea mai înaltă decorație rusă: *„Ordinul Victoria"*. ***Victoria cui?***

Se pretinde (ceea ce este adevărat) că prin acest act soarta războiului a depins de Aliați, și că a fost scurtat cu aproximativ o jumătate de an.

Criticii în totalitate califică actul ca „înaltă trădare", ca „gravă eroare politică" și susțin că România nu trebuia să capituleze înainte de a fi semnat un armistițiu. Acest armistițiu trebuia semnat doar de mareșalul Antonescu.

Actul de la 23 august 1944, asumat direct de regele Mihai, a fost de fapt o capitulare necondiționată cu consecințe imediate: 130.000 de soldați români prizonieri: deportați 20.000 de români și alți 72.000 de români de origine germană, pierderea a 50% din totalul de 19 divizii, angajate în lupta alături de sovietici, **pierderea libertății și bolșevizarea cu forța.**

Procedându-se la arestarea Mareșalului și la capitularea întregii armate înaintea semnării oricărui armistițiu, **am pierdut baza juridică și morală a apărării drepturilor României și ne-am dezonorat singuri,** iar Mareșalul, în loc să fie tratat ca mareșalul Manerheim al Finlandei, ca un erou, a fost considerat trădător și criminal de război.

Prin „armistițiul" regelui Mihai, dictat de Moscova la 12 septembrie 1944, **în loc de 300 de milioane impuse,** prin guvernul „frățesc comunist", sovieticii au furat României cel puțin **3 miliarde de dolari în produse.**

Șeful Statului Major britanic Allen Brootie, susținea că prin actul regelui de la 23 august 1944, **România a deschis larg porțile sovieticilor, contribuind direct la ocuparea Europei de Răsărit de către aceștia.**

Gh. Const. Nistoroiu - *"Privire sub Coroană"*

Pentru a reconstitui evenimentele din acea zi fatidică vom apela la concluziile extrase din **documente, depoziții și mărturii.**

Scriitorul **Nicolae Baciu**, în cartea ***„Agonia României, 1944-1948"***, prezintă câteva aspecte concludente asupra desfășurării evenimentelor din august 1944, astfel :

1. Mareșalul Antonescu a cerut audiență la Palat, tocmai pentru a anunța că va semna armistițiul.

2. Actul de la 23 august 1944 este actul personal al regelui. Nici unul dintre reprezentanții partidelor istorice nu au știut ce s-a petrecut la Palat și deci n-a fost prezent.

3. Nici Iuliu Maniu, nici Dinu Brătianu nu au fost consultați asupra formării guvernului Sănătescu. Nici lui Maniu și nici lui Brătianu nu i s-a oferit să formeze guvernul.

4. Lucrețiu Pătrășcanu și partidul său comunist au avut un rol mult mai important în actul de la 23 august 1944, decât se știa și se credea, cu toată neînsemnătatea P.C.d.R.

Având aceste importante precizări, să încercăm rațional analiza lor.

Secretarul particular al regelui Mircea Ioanițiu, consemnează: *„Cert este că în dimineața de 23 august am fost trezit din somn de telefonul lui Mihai Antonescu care cerea ca regele să-l primească pe el și pe Mareșal în audiență în acea zi".*

În "*Curierul*" din 13 oct. 1944, gen. Aurel Aldea mărturisește:

„Ziua de 23 august, o zi de salvare pentru țară, ne-a găsit nepregătiți din punct de vedere tehnic. Lovitura de stat era plănuită pentru 26 august, dar în dimineața zilei de 23 august am fost informat de rege că în după-amiaza aceleiași zile el va acorda o audiență mareșalului Antonescu și lui Mihai Antonescu... ***Mareșalul Antonescu a comunicat, în cursul audienței, decizia sa de a încheia armistițiul, adăugând că el a și vorbit cu ministrul Clodius în legătură cu aceasta. (...)*** *Audiența la care participa și gen. Sănătescu a fost brusc întreruptă de rege, care a venit să ne comunice nouă, celor ce rămăsesem într-o cameră alăturată, decizia de armistițiu a Mareșalului.*

După ce ne-am sfătuit puțin, am ajuns la concluzia că, fără să mai așteptăm ziua de 26 august, și cu riscul vieții, trebuia să-l arestăm imediat pe Mareșal și pe Mihai Antonescu."

Patriotul și istoricul român Gh. Brătianu, în depoziția sa făcută la procesul mareșalului Antonescu în 1946, spune:

„În ziua de ***23 august 1944****, dimineața, am fost trimis la Snagov de către șefii partidelor de opoziție care mi-au dat însărcinarea să vorbesc cu dl. Mareșal pentru* ***încheierea imediată a armistițiului****. Aceasta, în urma evenimentelor petrecute pe frontul din Moldova.*

Am executat această însărcinare. Am fost la Snagov și am vorbit cu dl. Mareșal și cu dl. M. Antonescu. Adaug că înaintea mea fusese în același scop și dl. Ion Mihalache.

În timpul cât se discuta, dl. Mihai Antonescu și dl. Mareșal au avut inițiativa unei audiențe la Palat și chiar s-a telefonat, fiind eu de față, acolo, în acest scop. ***Dl. Mareșal mi-a cerut asentimentul scris al șefilor de opoziție pentru ca să încheie armistițiul în condițiile care erau cunoscute și mi-a spus, îmi aduc aminte, că dacă va obține acest asentiment în scris, indiferent de părerea nemților, el va încheia armistițiul.***

Mi-a cerut să-i aduc răspunsul scris înainte de ora 15. Eu l-am asigurat că-l voi aduce înainte de ora 15. M-am înapoiat la București. A survenit o oarecare întârziere până să se poată întruni cei trei șefi de partide. Am comunicat acestora răspunsul d-lui Mareșal. ***Au fost de acord să dea asentimentul în scris****, ce urma să se dea în cursul zilei. Dar m-au autorizat să comunic Mareșalului înainte de ora 15 că poate face uz de acest asentiment în audiența de la ora 16 la Palat."*

."Memoriile" lui Gh. Brătianu completează, de fapt, depoziția-sub jurământ- din procesul Antonescu.

Argumentul că cei trei lideri politici "nu au putut fi găsiți" cade, fiindcă ei îl însărcinaseră pe Gh. Brătianu să meargă la Snagov să trateze cu Mareșalul.

Nu poate fi vorba de refuzul lor de a confirma în scris acordul lor Mareșalului pentru încheierea armistițiului, fiindcă doar ei cereau să semneze armistițiul.

Actul regelui Mihai este rezultatul tensiunii create între el și Mareșal. În această privință dl. Mircea Ioanițiu ne atrage atenția că: „Îngrădirile pe care le pusese regelui erau umilitoare. El nu putea să-și aleagă prietenii sau să numească demnitarii la curtea regală fără asentimentul Mareșalului. Mareșalul considera pe regele Mihai drept un copil, incapabil să judece...". Așadar, sătul de tutela lui Antonescu, regele s-a hotărât (sfătuit fiind) să facă el „armistițiul", fiindcă: *„Dacă-l lăsăm pe Ion Antonescu să facă el singur armistițiul, ne va ține iar sub papuc".*

Concluzia ce se impune este clară: **mareșalul Antonescu a fost arestat nu pentru că interesele țării o cereau** (în fața pretinsului refuz de a semna armistițiul), ci pentru a scăpa de "tutela", de sub "papucul" lui.

În special, Envoy Averell Harriman, ex-ambasadorul american la Moscova, ne spune că ***„Mareșalul Antonescu se decisese să încheie armistițiul, numai că i-a luat-o înainte regele"***.

Condițiile propuse de Antonescu și acceptate de Stalin erau:

1. Guvernul român acordă armatei germane un termen de 15 zile pentru părăsirea României.

2. Valoarea despăgubirilor de război să fie fixată în raport cu greutățile financiare ale României și cu situația ei economică.

3. Să se respecte o zonă liberă, în care guvernul român să funcționeze nestânjenit de trupe străine.

Telegrama de la Stokholm (sosită la 23 august 1944) de acceptare a ameliorării condițiilor de armistițiu propuse de Stalin n-a ajuns nici la Mareșal, nici la Mihai Antonescu..., a ajuns, se pare, la Niculescu-Buzești, care în momentul arestării lui Antonescu era la Palat, în rândul complotiștilor care nu doreau ca Mareșalul să facă armistițiul... fiindcă trebuia o capitulare necondiționată.

De ce reprezentanții partidelor politice n-au fost consultați?

De ce aceiași lideri n-au fost prezenți la Palat în 23 august?

Cine a avut interesul ca ei să nu fie găsiți (pentru ca tocmai ei vroiau ca armistițiul să fie încheiat de Antonescu)?

Cine erau cei cinci „sfătuitori intimi" ai regelui?

Ce rol constituțional au jucat generalii Aldea și Sănătescu? Dar Niculescu-Buzești, ginerele lui Barbu Știrbei și cumnatul lui Edward Boxshall (șeful Intelligence Service-ului în România), funcționar la serviciul cifrului din cadrul Ministerului de Interne? Dar Mocsonyi-Stârcea, „maestrul de vânătoare"? Cum se explică faptul că Niculescu-Buzești, trimis de rege să-i caute pe Maniu și pe Brătianu, nu-i găsește, cu toate că ei așteptau cu sufletul la gură veștile de la Palat. Nu este evident că Buzești nu vroia să-i găsească pe Maniu și Brătianu? Este cert însă faptul că Buzești se afla în serviciul Moscovei.

Primul act politic al primului guvern Sănătescu (al trădării) a fost săvârșit în seara de 23 august (la câteva ore) prin **predarea mareșalului Antonescu agentului rus Bodnăraș. Este o dovadă certă că guvernul Sănătescu – aflat sub oblăduirea regelui Mihai – era pro-sovietic, iar regele un executant al Kremlinului.**

Destinele României trecuseră din mâinile Mareșalului în mâinile unor simbriași ai Moscovei: generalii Șteflea și Racoviță, Buzești și Mocsony-Stârcea, Gheorghe Mihail, colonelul Dumitru Dămăceanu.

România a fost ocupată de sovietici atât prin actul trădării de la 23 august 1944, prin voința regelui (declarația de armistițiu), cât și prin condițiile de armistițiu semnate la 12 septembrie, după ce rușii ocupaseră deja Țara.

Nu se poate accepta niciodată termenul de „lovitură de stat" sau alt termen, decât TRĂDARE.

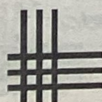
Fiindcă lovitura de stat presupune, dincolo de plan și de pregătire, un asediu asupra unei fortărețe (în speță – clădire) în care se află cei care își exercită puterea; iar cei care vor să le-o ia (complotând), trebuie să-i asedieze mai întâi.

Trădarea presupune doar un complot și o atragere în cursă, în capcană, afișând "drapelul alb".

- fragment din volumul ***"Privire sub Coroană"- Gh. Const. Nistoroiu -***

(continuare în pag. 14)

Selecțiuni de Nicoleta Codrin

Itinerar de suflet

PAŞI PE AMINTIRI (XIV)

- SEVASTOPOL -

(continuare din numărul trecut)

Cucerirea Sevastopolului a creat o bucurie de nedescris în rândurile populaţiei, masmedia contribuind din plin la aceasta prin relatările reporterilor de la faţa locului. Pagini întregi din presa centrală, jurnalele de actualităţi de la cinematografe, emisiunile de radio, precum şi literatura au preamărit vitejia ostaşilor români. Reporterul de război Constantin Virgil Gheorghiu, autorul reportajelor din cartea "Ard malurile Nistrului", a mai lansat alte două cărţi care se referă la luptele pe frontul răsăritean: "Cu submarinul Delfinul la cucerirea Sevastopolului şi la cucerirea Sevastopolului" şi "Am luptat în Crimeea". Prima lucrare are ca eroi întreg echipajul în frunte cu comandantul Constantin Costăchescu care a torpilat vaporul "Vraletz" de 2000 de tone încărcat cu muniţie, ca apoi să stea 90 m în imersiunea maximă admisă de caracteristicile sale tehnice.

În primele zile de la cucerirea Sevastopolului, oraşul a fost vizitat de mareşalul Eric Von Manstein, de Ion Antonescu, regele Mihai, de ambasadorul Japoniei la Bucureşti, Oshima, precum şi de numeroşi ostaşi militari ai ţărilor neutre din întreaga lume. Există imagini de la forturile "Maxim Gorki", "Stalin", ale culmilor de la Sapin, ale golfului Severnaia, ale portului Balaklava, ale crestei muntelui Capela, toate cucerite prin mari jertfe umane, multe ale regimentelor româneşti de infanterie şi de vânători de munte.

Dar să fac un salt peste timp, de 70 de ani, de la Sevastopolul cucerit în 1942, la Sevastopolul zilelor noastre, din 2012, oraş pe care doream ardent să-l vizitez.

Şoseaua şerpuitoare urcă lin spre platoul unde se află o bună parte din oraş.

Opresc la Inkerman, o localitate mică, dar de fapt un cartier mărginaş al Sevastopolului. În munte sunt şi acum numeroase găuri unde odinioară se aflau cazematele ruseşti. Pe coama unui deal stâncos am descoperit, la o distanţă de 200-300 m depărtare, două dreptunghiuri la acelaşi nivel la ambele capete, de mărimea unui teren de tenis: sunt alte urme certe ale războiului, pe ele se aflau două tunuri ruseşti de mare calibru, care, foarte probabil, au fost distruse.

Oraşul Sevastopol a fost declarat oraş-erou al Uniunii Sovietice, la fel ca şi câteva mii de ostaşi care şi-au pierdut viaţa în luptele sângeroase. Aşa cum am specificat mai înainte, soldatul rus a luptat cu multă ardoare, fapt recunoscut de către soldaţii germani şi români. Dar gândul mă duce la o comedie americană cu Stan şi Bran, filmul "Eroi fără voie": mulţi eroi sovietici au devenit astfel fără voia lor, întrucât în peşterile din munţi uşile metalice de la ieşire au fost sudate de către organele NKVD-ului, neexistând astfel posibilitatea de o eventuală retragere; moartea era deci sigură, şi, vrând-nevrând, trebuia să se tragă până la ultimul cartuş, neexistând ridicarea mâinilor în sus şi prizonieratul.

Sevastopol este un oraş frumos, curat, cu multe zone verzi, nu mai are de mulţi ani nici o cicatrice de la război. Bulevardul central poartă încă numele lui Lenin. Într-o noapte, recent, pe câteva ziduri, a fost scris: "*Când Lenin va fi îngropat de pe catafalc, vor trăi şi ruşii mai bine!*"

Un aspect pe care l-am remarcat lesne, dar care întăreşte cele scrise cu grafiti pe pereţi, a fost acela că pe ambele laturi ale unei alei zeci de localnici expuneau pe jos, pe ziare, îmbrăcăminte şi încălţăminte purtată sau bunuri vechi, casnice, complet anacronice.

Clubul Marinarilor, ca în alte sute de oraşe ruseşti, reprezintă o construcţie care merită a fi fotografiată, ca şi cinematograful străjuit la intrare de câteva coloane înalte. Alături se află ***Muzeul Militar al Mării Negre*** (pe care nu l-am vizitat, preferând să străbat per pedes, oraşul). El se numeşte şi "*Muzeul <<Panorama>>*", întrucât se pot vedea scene din lupta de apărare a Sevastopolului din timpul războiului Crimeei de acum 150 de ani, ceva în genul Muzeului "Panorama Borodin", cu scene din războiul ruso-napolenian, aflat la Moscova.

Nu putea să lipsească însă, din parc, tancul, aflat pe postament, ca în alte sute de oraşe ruseşti.

Atracţia principală a oraşului se numeşte Piaţa ***"Amiral Nasimov"***, după numele eroului rus din Războiul Crimeei, şi are, în centrul ei, o frumoasă şi impozantă statuie aşezată pe un postament înalt. Este **simbolul Sevastopolului**, statuia fiind reprodusă pe ilustrate, căni şi farfurii, steguleţe, insigne, inclusiv în ziarul "Timpul" sau "Curentul" în anul 1942, flancată de steagurile germane şi române.

La mică distanţă, într-un părculeţ, se află o **altă statuie, cea a ţarinei Ecaterina a II-a**, cea care spre sfârşitul domniei sale i-a înfrânt pe tătari în război, **alipind Peninsula Crimeea la vastul ei imperiu.**

Pe faţada unei case o placă de marmură informează pe trecător că aici, vara, în anii 1854 şi 1855, şi-a petrecut concediul clasicul scriitor rus Lev Tolstoi.

Faleza este superbă, fiind locul preferat de promenadă, mai cu seamă seara. Ea se opreşte în *Golful Artileriei*, unde se află două monumente uriaşe: primul evocă pe marinarii ruşi care au luptat în 1942, apărând, cu preţul vieţii lor, oraşul, al doilea, înalt, de culoare albă, de forma parcă a unei suliţe, este ridicat în 1967, în cinstea împlinirii a 50 de ani de la revoluţia din 1917. Lângă ele se află ***Acvariul*** cu peşti aduşi aici din toate colţurile lumii.

De pe faleză, unde fac un scurt popas, admir apa de cleştar a mării şi porumbeii agresivi cu cei care nu le dau bucăţi de pâine. La numai zece metri de faleză, pe un mic colţ de stâncă spălată non-stop de valurile mării, se află monumentul cunoscut sub numele de "***Vasele scufundate***". În timpul războiului din Crimeea 15 vase au fost abandonate şi distruse pentru ca flota coaliţiei europene, inamice, să nu pătrundă în port.

Portul este plin de viaţă, cu vizitatori de toate vârstele. Vânzătorii ambulanţi se întrec în oferirea de obiecte specifice perimetrului: şepci marinăreşti, tricouri vărgate, pliante, busole; poţi să fii fotografiat lângă un "lup de mare" gras, cu barba mare, cu pipă.

Pe colinele care delimitează portul există câteva clădiri albe având catarge cu drapel rusesc: cazărmi pentru marinarii ce deservesc navele.

M-am urcat într-o barcă cu o capacitate de cca. 20-30 locuri, pentru a face o croazieră de o oră. Explicaţiile venite de la două difuzoare "bolşevice" erau date de o tânără frumuseţe locală, într-o engleză pocită, cu unele cuvinte ruseşti repetate, cum ar fi "carabela", echivalentul cuvântului "corabie" în limba română.

Locul de navigaţie se numeşte "Capul Sf. Paul", un bazin interior cu o adâncime de 75 metri. Navele ancorate pe ambele laturi ale golfului erau destul de puţine, mici, unele într-o stare jalnică, probabil având doar valoare de muzeu. O navă era într-o rână, cu tribordul sub nivelul mării, un feribot mâncat de rugină. Mi-am pus întrebarea de ce nu este casat. Multe macarale plutitoare şi câteva mici vedete militare antimine şi antisubmarine întregeau peisajul. Am văzut şi o navă sub pavilion britanic, o alta cu însemnul "Crucea Roşie". Se distingea vasul de croazieră "Niprul", înalt de 4 etaje, gol, pasagerii lui, câteva sute, aflându-se în vizită prin oraş. La întoarcere am avut parte de o întâmplare hazlie, pe care nu am să o uit: ghida ne-a arătat un submarin german, un faimos "U" capturat, aflat şi el într-o stare jalnică, deşi, ca piesă de muzeu, merită o soartă mai bună, adică să fie recondiţionat. Ghida ne-a arătat locul unde se află submarinul, moment în care s-a produs ceva hilar: toţi excursioniştii s-au repezit pe latura din faţa submarinului, pentru a-l fotografia, ceea ce a făcut ca micuţul vas de pasageri să se încline într-o parte, spre spaima celei care ne prezenta portul, dar şi a câtorva turişti!

Am considerat un "kitsch" vizitarea portului sărac în ambarcaţiuni, multe depăşite, cum am mai spus, din cauza progresului tehnic - nimic care să-mi stârnească admiraţia, aşa cum s-a întâmplat la San Diego unde se află ancorată o parte din flota americană a Pacificului. Dar secretomania mai dăinuie încă, în epoca sateliţilor, la marele nostru vecin din Răsărit, întrucât flota rusă, modernă, cu mare capacitate de deplasare rapidă şi de foc, este staţionată în golfurile Severnaia şi Balaklava aflate în afara oraşelor lungi de câţiva kilometri, cucerite şi de bravii soldaţi români.

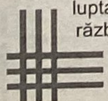
Ocuparea Sevastopolului de către trupele germano-române a durat din iulie 1942 până în mai 1944. Războiul defensiv început din iulie 1943, după marea bătălie de la Kursk, a schimbat radical configuraţia frontului. Ocuparea Nikopolului la 8 febr. 1944 de către Armata 3 Sovietică a făcut ca în Peninsula Crimeea trupele germano-române să fie ameninţate din toate părţile. O zi mai târziu mareşalul Antonescu a solicitat gen. Erik Von Manstein să se permită evacuarea trupelor din Crimeea, dată fiind situaţia lor critică. Între 26-27 febr. 1944, la Castelul Klessheim, lângă Salzburg, Ion Antonescu, întâlnindu-se cu Hitler, a repetat solicitarea de retragere întrucât situaţia se agrava tot mai mult, trupele germano-române luptându-se în cele mai nefavorabile condiţii deoarece legătura rutieră prin istmul Perikop fusese demult întreruptă şi aprovizionarea peste mare devenise tot mai dificilă. Cerea acest lucru însuşi comandantul trupelor mixte, generalul colonel Jaenecke, care avea în subordine şapte divizii române şi trei divizii germane: "Cât timp ruşii nu atacă încă masiv, se poate întreprinde retragerea peste mare fără pierderi considerabile în oameni şi materiale; acest lucru însă nu va mai fi posibil când ruşii vor trece la atac". Hitler a fost exact de părere contrară: "Crimeea este cheia Mării Negre şi cedarea ei ar însemna cedarea legăturilor maritime".

Despărţirea Nistrului şi Prutului superior, ocuparea Botoşaniului şi a Târgului Frumos, precum şi a Cernăuţiului, a făcut ca la 27 martie 1944 Ion Antonescu să se adreseze din nou lui Hitler: "Acesta este ultimul moment favorabil pentru evacuarea Crimeei". Situaţia a devenit şi mai disperată întrucât la 10 aprilie 1944 trupele germane şi române au părăsit Odessa practic fără luptă, Constanţa fiind astfel unica sursă de aprovizionare pe mare a efectivelor încercuite. Este ocupat şi Simferopolul, astfel că la 13 aprilie toate trupele s-au concentrat într-o apărare disperată la Sevastopol. Lupta în această parte a Crimeei cuprinde următoarele faze: ocuparea poziţiei de rezistenţă şi punerea în retragere a trupelor germano-române (12-16 aprilie 1944; lupta pe poziţie de rezistenţă şi evacuarea pe aer şi mare (17-30 aprilie 1944); retragerea ultimă pe poziţia Kersones şi continuarea evacuării trupelor (1-10 mai 1944).

Operaţiunea de salvare a trupelor române încercuite s-a numit "Operaţia 60.000". Într-o situaţie limită comandantul Corpului 49 german a hotărât desprinderea forţelor şi dirijarea lor spre plajele de îmbarcare. Evacuarea s-a făcut cu mari greutăţi, sub bombardamentul permanent al aviaţiei şi artileriei ruse. La fel şi pe plajele de îmbarcare, unde trupele germane au respins toate aceste atacuri, luptând până la ultimul ceas înainte de retragerea din noaptea de 9-10 mai 1944. În timpul operaţiunilor au fost scufundate mai multe vase: "România", "Danubius", Alba-Iulia", marile vase germane "Totila", cu 4000 de oameni, şi "Teja", cu 5000 de oameni, dintre care 8000 s-au înecat. Cu toate aceste pierderi, evacuarea trupelor române şi germane a fost o operaţie reuşită, desfăşurată în condiţii extrem de dificile.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

Interviu

PARTICIPANT LA EVACUAREA TRUPELOR ROMÂNE DIN SEVASTOPOL, 1944

COMANDORUL VETERAN NICOLAE MUJICICOV

Pasionat de **drumul parcurs de Armata Română în Războiul din Răsărit (pentru că acesta este, de fapt, "Itinerarul de suflet" – "Paşi pe amintiri")**, am aflat despre faptul că suntem contemporani cu veteranul de război Nicolae Mujicicov, membru al distrugătorului "Regele Ferdinand", participant la evacuarea trupelor române şi germane din Sevastopol în 1944, şi m-am grăbit să-i solicit un interviu.

Amfitrionul mă primeşte în apartamentul său situat în zona Căii Moşilor, într-o ţinută care impune respect: cămaşă albă cu gulerul şi manşetele scrobite, dunga pantalonilor "brici", butoni argintii, pantofi lustruiţi să-ţi vezi "mustaţa" în ei. Ca odinioară! Pe o măsuţă, pişcoturi, o sticlă cu vin, cafele aburinde.

La vârsta respectabilă de **93 de ani** se ţine admirabil, memoria sa este fenomenală, răspunde prompt, la obiect, fără ezitări. Pe parcursul expunerii se "încălzeşte", ochii i se umezesc, îmi arată macheta distrugătorului pe care o ţine ca pe un lucru de mare preţ, simbol al amintirilor tinereţei sale eroice.

Intru direct în subiect, rugându-l să-mi povestească ***cum s-a făcut evacuarea pe mare a trupelor române şi germane prinse în încercuirea oraşului Sevastopol, în lunile aprilie-mai 1944.***

- Până la 8 aprilie 1944 armatele sovietice izolează Peninsula Crimeea, reuşind să ocupe întregul litoral nordic al Mării Negre, până la limanul Nistrului.

În perioada 8-16 aprilie 1944 se desfăşoară o puternică ofensivă sovietică pentru cucerirea Crimeei determinând trupele germano-române să se retragă spre Sevastopol, pe o puternică linie de apărare, reuşind astfel să oprească inamicul.

Astfel începe, la 14 aprilie 1944, *"Operaţiunea 60.000"*, numele codificat al acestei evacuări, legat de efectivul trupelor române care trebuiau aduse în ţară.

Etapa 27-8 mai 1944 poate fi considerată ca fatală pentru o reuşită deplină a evacuării Crimeei. În această perioadă se continuă, pe de o parte, aprovizionarea Sevastopolului asediat, pentru susţinerea apărării, iar pe de-altă parte, "Operaţiunea 60.000".

Dacă atunci totuşi s-ar fi luat hotărârea evacuării totale a peninsulei, s-ar fi evitat multe pierderi - atât în nave, cât, mai ales, în oameni.

În acest timp crescuse vizibil agresivitatea aviaţiei şi a submarinelor sovietice din larg şi, de asemenea, fusese atacat în repetate rânduri portul Constanţa prin bombardamente masive, în scopul dezorganizării operaţiunilor. Dar şi sovieticii au plătit tribut prin pierderi de submarine şi ale aviaţiei.

În noaptea de 7-8 mai 1944 s-a irosit ultima şansă de folosire din plin şi eficace a întregului tonaj pentru evacuarea tuturor combatanţilor din Sevastopol. Propunerea în acest sens a Statului Major al Marinei germane a fost respinsă de Amiralul Mării Negre, viceamiralul Brinkmann, rămânând însă valabilă evacuarea a numai 40.000 de luptători deveniţi surplus pentru apărarea capului de pod care se restrânsese în Peninsula Kersones cu băile Kasacea şi Kamâsevaia inaccesibile navelor da mare tonaj.

A urmat o fază confuză: convoaiele s-au precedat în lanţ, dar nu la tonajul necesar evacuării totale.

Distrugerea ultimului aerodrom german din Peninsula Kersones a determinat organizarea operaţiunilor de evacuare, folosindu-se la maximum acoperirea întunericului. Trimiterea unui tonaj suficient a permis îmbarcarea, în nopţile de 9-10 mai şi respectiv 10-11 mai, a 14.000 oameni şi a 20.000-35.000 de oameni. În ziua de 11 au mai pornit ultimele patru convoaie din Constanţa şi unul din Sulina, cu o capacitate de aprox. 30.000 de oameni. În acest fel, incluzând şi navele plecate din Constanţa sau aflate pe mare înainte de 8 mai, peste 190 de nave de transport şi de război române şi germane se aflau în marş spre Sevastopol, având o capacitate totală (teoretic) de aprox. 87.000 oameni, efectivele existente la Sevastopol la acea dată ridicându-se la cca. 50.000 luptători.

- Dvs. pe ce vas de transport aţi activat?

- Pe distrugătorul "Regele Ferdinand", navă ce avea - pe cele două borduri, precum şi la provă - **semnul "asul de cupă" pictat.**

Acţiunile sale au fost cele mai grele din "Operaţiunea 60.000" şi le evoc în epopeea intitulată "Asul de Cupă".

Când a început operaţia de salvare a trupelor, distrugătorul "Regele Ferdinand" se afla în cadrul de la Sevastopol, mai precis chiar în baia Streleţkaia, unde zeci şi zeci de avioane inamice vărsau tone de bombe. În această baie eram mai protejaţi contra artileriei de câmp sovietice.

Făceam parte din convoiul cu nume codificat "Ovidiu" cu principala navă de transport crucişătorul auxiliar "România" şi mai multe nave mici, KT-uri de 60 tone.

Sovieticii nu erau aşa interesaţi în interceptarea convoaielor în drum spre Sevastopol, ei rezervându-şi atacurile asupra acelora care se întorceau la Constanţa cu trupele evacuate.

Ţin minte noaptea de 10-11 mai 1944, când ne găseam în largul peninsulei Kersones. Zgomotul surd şi continuu ce provenea dinspre uscat, sclipirile exploziilor, luminile proiectilelor trasoare ne arătau că trupele noastre erau încleştate cu inamicul pe viaţă şi pe moarte, pe ultimele poziţii de rezistenţă a capului de pod, acoperind operaţiunile de evacuare.

Dar baia Streleţkaia căzuse între timp, aşa că am intrat în baia Sevastopolului, în dreptul golfului Kamaşevaia, cele mai mari nave de transport aflându-se aici: "Danubius" şi "România", precum şi cele germane, "Geiserich", "Teja" şi "Helga". Prin tipul şi tonajul lor, ele nu puteau folosi baia Kamaşevaia şi urmau a fi încărcate cu trupe, cu ajutorul unor bacuri, operaţiune începută odată cu ivirea zorilor.

Dar pe măsură ce lumina zilei creştea, tirurile artileriei s-au intensificat şi au obligat aceste nave să-şi schimbe frecvent poziţia, îngreunând operaţiunile. Trupele erau amestecate: germanii şi românii, aliniaţi în vederea îmbarcării lor chiar de pe plajă. Ei se aflau sub focul rachetelor "Katiuşa" şi, din timp în timp, zăream oameni care cădeau în urma exploziilor.

Distrugătorul pe care mă aflam a fost şi el atacat. Tunurile şi mitralierele avioanelor de asalt au reuşit să lovească în foarte multe locuri suprastructura şi bordajul navei şi să omoare sau să rănească oameni din echipaj, cât şi din trupele evacuate îmbarcate între timp pe puntea distrugătorului.

"Regele Ferdinand" a constituit pentru inamic cel mai important obiectiv, fiind ţinta a cca. 33 de atacuri. Dintre punctele vitale ale navei a fost lovită şi staţia de radio, fiind scoasă din funcţiune aparatura de emisie, iar unul dintre telegrafiştii de legătură germani a fost omorât pe loc.

Aflat în prova noastră, la mică distanţă, "Danubius" a fost lovit de o bombă şi pulverizat de explozia muniţiei pe care o transportase pentru Sevastopol. Imagine de apocalipsă! Întâi am simţit unda de şoc şi căldura exploziei, apoi, după împrăştierea fumului produs de înspăimântătoarea deflagraţie, când am ajuns la locul dezastrului, nu mai exista nimic la suprafaţa apei, nici măcar un colac de salvare!

Şi "Helga" şi "Teja" au fost scufundate, având la bord 9.000 de soldaţi, iar "Geiserich" a fost şi el lovit, însă a reuşit să iasă din zonă.

Dintre navele mari a fost lovită şi "România"; i-a explodat muniţia şi proiectilele trasoare se împrăştiaseră în toate direcţiile. Am reuşit însă să preluăm oamenii de pe puntea ei.

Un lucru pe care îmi face plăcere să-l subliniez, este insuccesul atacului avioanelor torpiloare inamice. De la o distanţă mai mică de cca. 1200 m nu era posibil atacul, focul antiaerienei noastre, la care se adăugau şi cele 4 tunuri navale cu proiectile şi focoase antiaeriene, ţinându-le la respect.

Drumul spre Constanţa ni s-a părut o veşnicie, toţi ne gândeam dacă vom mai ajunge la destinaţie. Făceam bilanţul, aveam pe bord peste 100 de morţi şi răniţi.

Dar am o imagine îngrozitoare pe care nu am să o uit niciodată... Îmi este greu să o relatez...

Atunci când se va scrie istoricul operaţiunilor din Crimeea, eforturile şi grelele sacrificii de sânge făcute de trupele române de aici vor apărea foarte palide. Dau ca exemplu "Istoria Românilor" editată de Academia Română: în vol. IX, evacuarea Crimeei este relatată în numai două pagini, 280-281. Jenant!

Dar să relatez imaginea: în ziua amintită, la ora 15, ne-am apropiat de o mare masă de naufragiaţi, peste 5000 ca număr, toţi de pe vasul "Teja", scufundat în ziua anterioară.

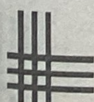
Era un peisaj sinistru: toţi erau morţi şi pluteau întrucât aveau colaci de salvare în jurul trupului.. Nu aveam timp de pierdut, cursa Sevastopol - Constanţa trebuia făcută rapid, contra cronometru, pentru a evita atacurile aviaţiei şi ale submarinelor inamice.

Am descoperit o plută pe care se găseau patru soldaţi români şi doi germani într-o stare de epuizare încât nu au schiţat nici un gest ca să încerce să prindă funia pe care am aruncat-o pentru ca apoi să se urce singuri pe scările pe pisică lansate spre ei, şi a fost nevoie să fie urcaţi de marinarii de pe punte. Timpul pierdut era însă mult prea preţios pentru soarta navei şi de aceea am părăsit zona, spre disperarea celorlalţi.

(continuare în pag. următoare)

Interviu realizat de

Emilian Georgescu

DICȚIONARUL "*MOLDOVENESC–ROMÂN*" (continuare din pag. 5)

Se ştie că la baza formării unui stat două elemente sunt substanţiale: limba vorbită de majoritatea populaţiei şi religia. În sec. XIX Bismarck, cancelarul denumit "omul cu mână de fier", a unit toate sătuleţele germane, vorbitoare de aceeaşi limbă şi de religie protestantă, sub denumirea de Prusia, lucru ce nu a fost greu de realizat. La fel şi Garibaldi, făuritorul Italiei, întrucât nu exista limba napolitană, torineză sau siciliană.

În schimb, dl. Stati se străduieşte în sens invers, dar în van, să "demonstreze" că Moldova are propria limbă de câteva secole, care, vezi Doamne, nu are nici în clin, nici în mânecă, cu limba română, şi de aici şi "necesitatea" editării acestui "Dicţionar". **În opinia dânsului, pe baza exemplelor date, ar trebui să existe şi limba oltenească, transilvăneană şi cea muntenească**, să apelăm deci la cronicile prăfuite şi la cărţile religioase scrise în limba slavonă, necunoscute de marea masă a locuitorilor.

Am învăţat la facultate, timp de un an, lingvistica predată de o erudită în materie, prof. Lucia Wald. Şi acum mai reţin faptul că cea mai grea gramatică o are limba finlandeză, că cel mai scurt alfabet este cel din insula Hawai, cu numai 14 litere, vocalele fiind uneori 5-6 la rând. Şi un element esenţial, complet ignorat de către lingvistul de peste Prut: rolul neologismelor într-o limbă! Dl. Stati nu scoate nici un cuvânt despre rolul pozitiv al neologismelor care îmbogăţesc permanent limba, la bază stând progresele ştiinţifice în toate domeniile: informatica, medicina, aeronautica, farmacia. Limba este vie, în permanenţă îmbogăţită, iar cuvintele vechi, anacronice, sunt eliminate treptat - treptat din vorbirea curentă. De exemplu, până acum 40 de ani nu se ştia de cuvântul "computer", astăzi însă fiind de largă circulaţie. Îl foloseşte în vorbire şi dl. Vasile Stati, ca şi cuvântul ***"mouse"*** care înseamnă ***"şoricel"*** în limba engleză. **Dar ferindu-se ca dracul de tămâie de neologisme, domnia sa, voles-nolens, probabil foloseşte cuvântul "guzgan" - sinonim cu "şobolanul" - fiindcă ţine la arhaisme.** Pe aceleaşi "principii" ar trebui să nu se mai vorbească în Irak limba arabă ci cea de acum 3000 de ani, conformă scrierii cuneiforme; la fel în Egipt: să se folosească vorbirea corespunzătoare hieroglifelor.

Dar să ne mai amuzăm puţin, fiindcă am amintit de egipteni. Ştim că "faraon" înseamnă regele Egiptului, cel mai mare fiind, desigur, Ramses al doilea, în timpul domniei sale ţara pe care o cârmuia atingând apogeul ca întindere, cultură şi prosperitate. **În Dicţionarul hazliu "faraon" înseamnă "căpcăun" sau "copil obraznic"! *Deci Ramses al II-lea nu a fost un rege puternic, recunoscut în istoria omenirii, ci un... "căpcăun"!***

Dl. Vasile Stati se simte persecutat, desigur, că nu a fost invitat la nici un congres lingvistic internaţional întrucât "capodopera" sa nu este recunoscută de nimeni. **Nu a fost solicitat să fie "translator" moldoveano-român în dialogurile diriguitorilor de pe ambele maluri ale Prutului, întrucât toţi sunt buni vorbitori de limbă română. O ştie perfect şi tovarăşul Voronin, preşedintele Partidului Comunist, care suferă de fobia antiromânească dar care n-ar înţelege nimic dacă lângă el s-ar afla translatorul Vasile Stati.** Săracul lingvist, are motive să fie, deci, supărat: latră în pustiu şi nimeni nu-l înţelege. Doar, poate, el pe el...

***

SOARTA TRAGICĂ A FĂURITORILOR UNIRII (continuare din pag. 6)

A fost şef economic şi subdirector al Primăriei municipiului Chişinău.

A fost executat prin împuşcare la 29 aug. 1940, alături de alţi foşti ofiţeri albi: husarul V. Stoianov, Ivan Bogdanovici, Constantin Kryevabladski şi Anatolie Ciariamuskin, consideraţi duşmani ai sovieticilor, întrucât cică ar fi avut ca ţel restabilirea monarhiei în Rusia!!

MIHAIL POPA s-a născut la Ialoveni, judeţul Chişinău, în 1877.

Colonel fiind, în noiembrie 1917, regimentul său aflat la Bolgrad l-a pus la dispoziţia Sfatului Ţării. În momente critice pentru tânăra Republică Moldovenească, şi-a îndeplinit cu devotament toate obligaţiile. După ce a votat Unirea, a demisionat din armată şi în 1920 a fost prefect al judeţului Lăpuşna.

Dosarul său întocmit de N.K.V.D la 12 iulie 1940 şi încheiat la 7 dec. 1940 este o dovadă de netăgăduit cum s-a efectuat ancheta. Materialul a fost obţinut în condiţii de tortură neomenească, anchetatorii folosind din plin falsurile şi acuzaţiile fără probe, grăbindu-şi astfel avansarea în grad prin trimiterea celor incriminaţi în lagăre sau direct în faţa plutoanelor de execuţie.

A fost împuşcat la 27 iunie 1941 de către şeful închisorii care i-a tras un glonţ în ceafă, după metoda mult utilizată atunci. Aşa a murit colonelul Mihai Popa, unul dintre fondatorii Armatei Naţionale.

***

PARTICIPANT LA EVACUAREA TRUPELOR DIN SEVASTOPOL

(continuare din pag. precedentă)

Am întâlnit un convoi în drum spre Sevastopol condus de distrugătorul "Regina Maria", crucişătorul auxiliar "Dacia" şi nava "Amiralul Murgescu". Le-am semnalat locul unde se găseau naufragiaţii pe care îi abandonaserăm împotriva voinţei noastre şi ulterior am aflat cu bucurie că au fost salvaţi de canoniera "Ghiculescu".

Totodată s-a ivit ocazia să se transmită la Constanţa, prin radio, existenţa noastră, întrucât eram căutaţi cu disperare, dar noi nu mai puteam emite.

Către orele 2 din noapte am ajuns la Constanţa unde eram aşteptaţi de întregul Stat Major al Comandamentului, în frunte cu contraamiralul Horia Macellariu. Întreaga punte de la pupă era acoperită de trupurile morţilor din rândurile echipajului şi ale ostaşilor evacuaţi. Bilanţul este trist: din echipajul "Asului de Cupă" erau 11 morţi şi 28 de răniţi.

După amiază, la ora 17, a avut loc vizita la bord a mareşalului Antonescu.

Distrugătorul "Regele Ferdinand" era înclinat mult la babord din cauza avariilor şi cu foarte multe găuri şi schije în suprastructură. Ţinuta navei era majestuoasă chiar sub aspectul dureros al urmelor de lovituri inamice şi această ţinută o imprimase echipajul încremenit în front... Dl. Mareşal s-a întreţinut cu ofiţerii şi echipajul şi a încheiat spunând comandantului nostru, locotenent–comandor Titus Samson, decorat cu "Mihai Viteazul" în ordinul de cavaler: "Vă mulţumesc pentru serviciile aduse patriei şi am încredere în dvs. că în noile misiuni ce veţi mai primi, vă veţi purta tot aşa."

A doua zi a avut loc înmormântarea eroilor noştri. I-am condus pe ultimul drum, dar voi păstra veşnic amintirea lor, iar în fiecare 11 mai, ziua supremei lor jertfe, an de an, aprind o lumânare la prima biserică pe care o întâlnesc.

- După această memorabilă zi, 11 mai 1944, ce misiuni a mai avut distrugătorul "Regele Ferdinand"?

- A doua zi s-a format convoiul "Volga", ce primeşte o puternică escortă: distrugătorul "Regina Maria", "Asul de Pică", puitorul de mine "Amiral Murgescu", crucişătorul-auxiliar "Dacia", trei R-booturi şi şase KFK vânătoare de submarine, în scopul evacuării ariergărzii de la Kersones care prin jertfa ei a permis evacuarea masivă a trupelor. Pe ei nu mai avea cine să-i apere, în spatele lor se aflau trupele inamice.

Şaizeci de nave, care depăşeau necesarul, le-au fost puse la dispoziţie. Operaţiunea a fost mult îngreunată din lipsa ambarcaţiunilor mici, şi din neprezentarea unor nave în punctele stabilite, doar 10.000 de oameni, printre care şi răniţi, au mai fost evacuaţi.

- Cum consideraţi bilanţul operaţiunii de evacuare a Crimeei în perioada fierbinte 12 aprilie - 12 mai 1944, pe "bulevardul" Constanţa – Sulina - Sevastopol?

- Fără ezitare, pozitiv!

Trupele germane erau în număr de 220.000 oameni şi în perioada 12 aprilie -12 mai 1944 au fost evacuaţi pe mare cca. 130.000 de ostaşi, la care se adaugă cei evacuaţi pe calea aerului, 21.500 ostaşi, dintre care 16.400 răniţi. Ţinând cont de cifra morţilor şi dispăruţilor raportată (57.500), rezultă că în urma evacuării a rămas neclarificată soarta a cel puţin 20.000 soldaţi germani.

Evacuarea trupelor române, cca. 60.000 de oameni, s-a realizat în totalitate, cu excepţia celor pierduţi în luptele de apărare a capului de pod de la Kersones sau pe mare. Au fost recuperate şi trupele din cadrul "Vânătorilor de munte": s-a văzut că la sfârşitul războiului, în munţii Tatra, luptau şi ei, "veteranii" Crimeei.

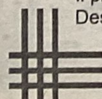
Vreau să mai adaug ceva: în primăvara anului 1988, un grup de ofiţeri ai fostei noastre Marine l-a sărbătorit, pentru împlinirea vârstei de 94 de ani, pe contraamiralul Horia Macellariu, unul dintre artizanii acestor operaţiuni de anvergură, recunoscută de istoria navală universală. Întrebat fiind care operaţiune din al doilea război mondial a Marinei regale o consideră cea mai importantă şi reuşită, a răspuns fără ezitare că evacuarea Crimeei.

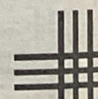
Aliaţii noştri germani au apreciat mult reuşita evacuării trupelor încercuite. Marele amiral Donitz, comandantul suprem al Marinei de război germane, viceamiralul Brinkmann, comandorul Weyher şi alţii, au trimis telegrame de mulţumire şi au decorat pe cei mai viteji marinari şi vânători de munte români, cu "Crucea de Fier" şi "Scutul Crimeei".

- Printre cei decoraţi aţi fost şi dvs.?

- Da, am primit câteva decoraţii înalte româneşti, precum şi "Crucea de Fier". Nu mai am nici una, întrucât mi-au fost confiscate noaptea de către Securitate, în 1950.

Îl privesc pe amfitrion: chipul lui radiază, e clar că retrăieşte clipele înălţătoare de eroism de altădată. Despărţirea de veteran e grea, dar mă consolez cu ideea că-l voi revedea, pentru a-mi povesti noi episoade din război.

Carte legionară

CAZUL HORIA SIMA ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ (XI)

CONST. PAPANACE

(continuare din numărul trecut)

ULTIMA DISCUŢIE ÎNCORDATĂ CU SIMA (definitiva punere la punct)

SIMA urmărea, cu ajutorul nemţilor, regruparea cu noi, dar într-o formă care să însemne recunoaşterea din nou a lui ca şef al Mişcării.

Deşi vizitase pe la hoteluri pe toţi legionarii, mai mult sau mai puţin "fideli" cărora le conferea grade (!), totuşi n-a venit la "Deutscher Hof", hotelul periferic din cartierul Prater, unde eram găzduiţi noi. A încercat însă, prin presiunile Ministerului de Externe german pe care îl reprezenta un sas din România, anume Matias, să ne aducă la acea adunare unde el era să facă declaraţii politice, în care să spună, printre altele, că *"este nevoie de unire şi că el trece cu vederea tot ce s-a întâmplat în trecut"*. **Chestiunea era însă ceva mai complicată, fiindcă nu eram dispus să trec cu vederea peste tot ce s-a întâmplat.**

Voi arăta cu alt prilej toate măsurile luate în colaborare cu agenţii Gestapoului, la care participau şi oamenii lui Andreas Schmidt, **pentru a ne constrânge să ne împăcăm cu SIMA şi să-i recunoaştem şefia Mişcării.**

Ura şi pornirea cea mai mare a fost împotriva persoanei mele. Se vorbea, la un moment dat de izolarea mea în lagăr de concentrare pentru a nu putea capta pe ceilalţi. SIMA era derutat de tenacitatea, rezistenţa şi puterea de a se ţine nedestrămat grupul nostru, în condiţii atât de grele.

Tot în legătură cu aceste manevre se iniţiase punerea la cale a unei întâlniri între patru ochi pentru discutarea chestiunilor în familie şi ajungerea la o înţelegere. Mijlocitorii acestei înţelegeri erau preotul Palaghiţă şi Borobaru. I-am spus lui Gârneaţă să meargă să stea de vorbă el. SIMA însă a cerut sa fiu şi eu, care puteam să angajez.

Întâlnirea s-a fixat la 15 noiembrie 1944, la hotel "Imperial", în camera goală a lui Grigore Manoilescu care lipsea din localitate.

Au participat SIMA, Gârneaţă şi eu.

Palaghiţă şi Borobaru, care ne-au însoţit, ne-au lăsat singuri, aşteptând în coridor afară rezultatul tratativelor.

Am aşteptat cu un calm desăvârşit să văd (sondez) ce urmăreşte SIMA şi pe urmă să pun lucrurile la punct sub o formă cât mai rece şi obiectivă, dar în acelaşi timp tăioasă şi precisă.

L-am lăsat pe SIMA să înceapă conversaţia. Acesta părea ezitant.

A începui să vorbească generalităţi în legătură cu situaţia externă, mersul războiului, armele secrete, că era bine dacă ne înţelegeam cu nemţii în 1942 etc. Apoi s-a plâns de trădarea lui Antonescu etc. **Nu mai pomenea nimic de rostul întâlnirii, adică chestiunea împăcării.**

Nu vroia să abordeze el problema împăcării, pentru ca eventual să poată pune condiţii dacă am aborda-o noi.

Gârneaţă, într-o formă conciliantă, care m-a surprins, a început să pledeze pentru o înţelegere, care nu se poate să nu se facă în aceste momente grele, dacă suntem cu toţii animaţi de gânduri bune.

Am lăsat să continue discuţia pe acest ton şi ţesută pe generalităţi, până când s-a ajuns la un punct mort. Atunci SIMA, observând tăcerea mea prelungită şi atitudinea calmă până la indiferenţă, mi s-a adresat:

- *D-ta ce zici, camarade Papanace, în această privinţă?*

I-am replicat:

"Eu am multe de spus şi în această privinţă, şi în altele. Şi le voi spune cu calm şi obiectivitate, pentru ca să fie înţelese mai bine.

Mai întâi nu pot spune că luptele pe care le-am dus împreuna în ultimii 5 - 6 ani, cu atâtea cumplite prigoane şi atâtea primejdii, n-au lăsat, cu toate repetatele disensiuni pe care le-am avut, şi amintiri care rămân. Nu este uşor să nesocoteşti aceste amintiri, dar ele sunt chestiuni personale şi nu pot precumpăni asupra interesului legionar, care trebuie să ne călăuzească.

Ţin să-ţi amintesc că în mai toate divergenţele pe care le-am avut în legătură cu problemele de conducere ale Mişcării, evenimentele care au urmat mi-au dat mie dreptate. Uneori în mod chiar tragic.

In vara anului 1938, când după căderea lui Radu Mironovici s-a reconstituit Comandamentul cu Belgea la Pâsu Antoniu acasă, îţi aminteşti care a fost punctul de vedere pe care l-am expus şi care a fost adoptat ca tactică. In esenţă era:

1) Tactica de "linişte" ordonată de Căpitan, chiar dacă s-ar fi dovedit eronată, trebuia continuată atâta timp cât Căpitanul şi mare parte din elita legionară se găseşte ca zălog în mâna duşmanului nostru de moarte

2) Darea la fund a legionarilor pentru a nu cădea în mod inutil în mâna autorităţilor, căci cu cât numărul legionarilor liberi este mai mare afară, cu atât siguranţa Căpitanului, care se află zălog, este mai mare;

3) Să câştigăm cât mai mult timp, căci evenimentele externe - aşa cum le-a prevăzut Căpitanul - evoluează în favoarea Mişcării:

4) Darea noastră la fund, pe lângă că conservă elementele şi măreşte siguranţa Căpitanului, dar poate să facă, la deschiderea Parlamentului, să se nască vechile disensiuni, dat fiind că solidaritatea lor avea un caracter negativ, ca fiind rezultanta unei presupuse primejdii comune.

Un anumit timp te-ai ţinut de ele. De la o vreme însă, după căderea lui Belgea şi apoi a mea - care a fost de scurtă durată - **<u>ai început să abuzezi de calitatea care ţi s-a dat ca element de legătură, şi să faci exact contrariul.</u>**

Te-a cuprins şi pe d-ta psihoza, ca şi pe alţii cu nervii slabi, că dacă nu se face "ceva în toamnă" Legiunea este pierdută. Parcă Legiunea a fost croită ca să se destrame la cea dintâi prigoană!

Sub această psihoză ai început şi d-ta **copilărosul joc de-a "lovitura de Stat", ca şi cum acest lucru era posibil într-un Stat poliţist ca acela făcut de Carol al II-lea - Călinescu,** într-o perioadă liniştită.

Acest luciu a fost continuat chiar după ce Căpitanul a dat ordinul pe care ni l-a comunicat d-na Codreanu şi Nicoleta - prin care spunea că nu dă nici o dezlegare să se schimbe tactica fixată pentru linişte.

Ţinerea contactului cu cadrele, care în acele împrejurări avea rostul principal să le ferim de derutarea agenţilor provocatori, **prin abuz le-ai pus într-o agitaţie sterilă care îi convenea lui Călinescu**, atât ca să-şi legitimeze existenţa Cabinetului său, cât mai ales pentru faptul ca să identifice cadrele mai tinere dinamice rămase nearestate. În felul acesta au căzut cele mai alese elemente în mâinile poliţiei, care mai târziu şi-au găsit moartea, şi, continuând aşa, ai dat drumul Manifestului lui Alecu Cantacuzino, cu toate că ţi-am spus să-l opreşti, căci prin tonul provocator şi iritant cum a fost redactat, poate să coste viaţa Căpitanului.

Şi în felul acesta, ***parcă împins de o forţă duşmănoasă de la spate***, s-a ajuns la stupidele provocări în timpul călătoriei lui Carol al II-lea la Londra - bomba de la Timişoara şi asasinatele de la Oradea şi apoi atentatul împotriva lui Goangă, care a oferit prilejul lui Carol - Călinescu ca să-l suprime pe Căpitan.

Eu nu pot concepe că tu ai făcut aceste lucruri intenţionat, căci dacă aş crede, ar trebui să te considerăm altfel şi să luăm măsuri ca atare. (N. n.: Câtă naivitate! Cu atât mai surprinzătoare, cu cât Papanace era un intelectual prin excelenţă, un om inteligent, cumpănit, analitic. Dar construcţia sufletească de om integru, de legionar adevărat, pur şi simplu îl împiedica să vadă adevărul care avea să se dezvăluie în toată hidoşenia.)

Sunt sigur însă că prin cele ce ai făcut, ai anulat ultimele şanse care au rămas pentru salvarea Căpitanului, şanse care tindeau să crească din ce în ce mai mult după Acordul de la Munchen.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Vasile Cristescu.

După toate aceste isprăvi, te-ai refugiat peste graniţă, fără măcar să ne anunţi.

Cu toate acestea, când ne-am întâlnit la Berlin, nu ţi-am făcut imputările pe care eram îndreptăţit să ţi le fac, pentru că eram în plină luptă şi Căpitanul era nerăzbunat, aşa după cum nu ţi-am putut opri activitatea provocatoare din Ţară pe care ai făcut-o în mod abuziv, fiindcă de orice disensiune a noastră. ar fi profitat duşmanul.

Dar umbra Căpitanului s-a interpus între noi şi nu s-a mai putut închega acea legătură şi dragoste camaraderească desăvârşită care asigură o colaborare fecundă. Moartea Căpitanului a fost cea mai grea lovitură dată neamului românesc şi amintirea ei trebuie să-ţi aducă ceva remuşcări.

Nu că trebuia să trăiască veşnic, dar **era încă necesar să trăiască până când să-şi desăvârşească opera începută.** Acum se naşte greaua problemă a succesiunii, cu atâtea posibilităţi de manevră ale adversarilor. Şi pentru aceste considerente, n-am căutat să răscolesc trecutul şi am privit mereu înainte. În felul acesta am putut constitui nucleul din străinătate care a purtat steagul neprihănit al Mişcării şi a menţinut pe legionari pe linia Căpitanului când au început să se producă unele abdicări.

Raporturile noastre s-au răcit când **d-ta, ajuns în Ţară, ai început să faci tranzacţii cu Carol, asasinul Căpitanului.**

Pentru mine personal **ai constituit o mare decepţie, căci *d-ta, care făceai pe luptătorul intransigent şi revoluţionar când Căpitanul era în mâinile poliţiei, ai alunecat pe panta tuturor compromisurilor atunci când pielea d-tale era în joc.*** N-ai avut acea atitudine vitează legionară care ar fi dat un sens şi greşelilor făcute până atunci.

Mai mult, indiciile pe care le-am avut, că toată **această plecare** (n. n.: a lui SIMA, peste graniţă, în aug. 1939, pentru a forţa asasinarea lui Armand Călinescu, în ciuda interdicţiei Comandamentului Legionar, având ca rezultat asasinarea elitei Căpitanului) - **pusă la cale cu colonelul Vorobchievici,** ataşatul Militar de la Berlin şi **omul lui Pangal (n. n.: şeful Masoneriei din România!)**, m-a făcut să reafirm atitudinea de intransigenţă în luptă, pe care înainte o afirmasem împreună. ***Am început să am rezerve şi de altă natură faţă de tine, dar am căutat să fiu corect.***

Pentru noua fază care se deschidea, **aveam .şi mai puţină încredere în capacitatea d-tale de guvernare,** cu atât mai mult cu cât şi Legiunea, slăbită în elita ei, de atâta hemoragie, era răvăşită şi nu putea constitui un instrument eficace. De aceea eu am preconizat o preluare treptată a puterii, până când se face reorganizarea.

Apoi eram sigur că nu vei reuşi să te înţelegi cu Antonescu.

Acest lucru l-am declarat camarazilor înainte de a ne înapoia de la Berlin. Aveam alternativa să stau în rezervă, sau să-ţi dau concursul.

Personal îmi convenea prima soluţie. **Totuşi am considerat o abdicare de la datorie să nu încerc a corecta greşelile pe care eram sigur că o să le faci. Acest lucru m a făcut sa mă întorc în Ţară.**

Aici am găsit acut conflictul cu profesorul Codreanu şi raporturile încordate cu **<u>Antonescu, de la care cu câteva zile obţinusei decretul de numire ca şef al Mişcării</u>**.

(continuare în numărul viitor)

Selecţiuni de Vasile Păduraru

Document

RĂZBOIUL DIN RĂSĂRIT ÎN LITERATURA VREMII (IX)

(continuare din numărul trecut)

ARD MALURILE NISTRULUI (VII)

CONST. VIRGIL GHEORGHIU

- ISMAIL ŞI O CAMERĂ DE EXECUŢIE -

Automobilul, cu care am parcurs aproape trei sute de kilometri pe drumuri printre ogoare, abia mai merge. Suntem plini de praf şi de noroi, până în vârful urechilor, şi suntem obosiţi. De o parte şi de alta a şoselei sunt pomi. Bănuiesc acuma că trecem printr-un sat. Se aud câinii lătrând în câte o curte. S-ar putea să fim chiar în Ismail. Oprim un trecător care traversa drumul şi îl întreb:

- *Ce sat este acesta?*

- Ismail...

În cazul acesta nu suntem într-un sat, ci într-un oraş. Am ajuns la destinaţie. În cursul drumului de la Cetatea Albă îmi pierdusem de foarte multe ori nădejdea că voi mai ajunge la Ismail.

Totuşi nimic nu ne face să credem că am fi într-un oraş. Numai bulevardul acesta larg, cu pomii de o parte şi de alta, ne dă impresia de urbe.

Dar de abia ajuns în curtea Legiunii de Jandarmi, aveam să aflu ştiri care să mă cutremure.

Ismailul a fost, după, câte am aflat, un centru politic foarte important pentru bolşevici. Erau în acest orăşel câteva mii de funcţionari şi se făcuseră depozite considerabile de tot felul de provizii şi de muniţii. În planul de invadare a României, pe care ruşii îl pregătiseră mai de multă vreme, Ismail era un punct important de unde aveau să pornească proviziile. Echipele de poliţişti bolşevici aveau aici o foarte vastă activitate.

Bineînţeles că într-un orăşel care devenise un centru important pentru bolşevici şi în care se pregăteau în taină atâtea planuri criminale, prezenţa românilor era cât se poate de supărătoare. De aceea s-a început **o cruntă prigoană** împotriva populaţiei de origine românească.

Familii întregi erau arestate în fiecare noapte de agenţii poliţiei şi în special de faimoasa poliţie N.K.V.D. La ora douăsprezece noaptea sau după miezul nopţii, dar niciodată mai devreme, automobilul-dubă al N.K.V.D.-ului oprea în faţa unei porţi unde locuiau români. Tatăl, mama, copiii şi bătrânii trebuiau să fie îmbrăcaţi, cu bagajele făcute şi urcaţi în camionul-dubă într-un sfert de oră. După ce se urcau în automobil, nimeni nu mai ştia nimic despre ei. Poliţia spunea celor rămaşi că familiile ridicate de la domiciliile lor de N.K.V.D., sunt duse în Siberia, unde le merge foarte bine.

În chipul acesta a dispărut din oraşul Ismail, ca şi din celelalte oraşe şi sate basarabene, un număr considerabil de români. Populaţia Ismailului a fost redusă la jumătate şi în locul ei au fost aduşi **oamenii regimului bolşevic, în majoritate evrei.**

Iată însă că de-abia intraţi în oraş, jandarmii noştri au făcut descoperiri senzaţionale.

În cimitirul evreiesc au fost găsite, chiar în prima zi a intrării trupelor noastre în Ismail, 29 de cadavre. Ele erau aruncate de mai multă vreme acolo şi peste dânsele era presărată puţină ţărână care camufla movila de trupuri omeneşti intrate în putrefacţie.

S-a stabilit că între cele 29 de cadavre găsite în cimitirul evreiesc, nu este nici un evreu. Toţi cei asasinaţi acolo erau creştini.

Populaţia a venit şi a dat ajutor autorităţilor care au reuşit să identifice o parte dintre cadavre. Primul care a fost identificat era un român din Ismail, arestat într-o noapte de N.K.V.D. şi transportat în Siberia.

Ce este mai de necrezut, e faptul că la două săptămâni după arestarea sa, familia primise de la el o carte poştală în care spunea că e sănătos; a ajuns în Siberia şi o duce.... foarte bine.

Adevărul este că această scrisoare fusese compusă în beciurile N.K.V.D.-ului din Ismail. Înainte de a-l asasina, poliţiştii l-au pus pe arestat să scrie cartea poştală pe care i-au dictat-o ei. Când scrisoarea a fost terminată, ea a fost luată de unul dintre poliţişti care a expediat-o, după două săptămâni, familiei celui care o scrisese.

Arestatul a fost imediat luat de poliţiştii ucigaşi ai N.K.V.D. -ului şi coborât în pivniţă, unde a fost ucis, împreună cu alţi 28 de români, cărora li se luaseră, la fel, scrisori către familiile lor, în care spuneau că sunt în Siberia şi o duc foarte bine.

Cadavrele, găurite de gloanţe, au fost transportate în cimitirul evreiesc, unde asasinii nici nu s-au ostenit să le îngroape, ci au aruncat numai puţină ţărână peste ele.

Iată care era destinaţia spre care porneau cei mai mulţi deportaţi din oraşele şi satele româneşti din Basarabia!...

Majoritatea arestaţilor erau însă ucişi dincolo de Nistru, în închisorile din Ucraina, unde erau camere spaţioase şi amenajate cu toate uneltele necesare pentru tortură şi crimă.

Cu câteva săptămâni înainte de a începe războiul, bolşevicii, care ştiau că în Ismail existau nişte catacombe vechi, s-au hotărât să le transforme în închisoare şi au început lucrările în acest sens. Catacombele din oraşul Ismail sunt nişte galerii subterane rămase de pe timpul cetăţii Ismail. De atunci nu s-a ocupat aproape nimeni de ele şi populaţia uitase de existenţa lor. Iată însă că N.K.V.D.-ul s-a hotărât să le utilizeze şi să le transforme în camere de tortură şi în închisori subterane, din care cel arestat nu trebuia să mai iasă niciodată, şi după ce murea nici nu mai era nevoie să mai fie înmormântat, fiindcă putrezea acolo. Fără să ştie nimeni.

Înainte de a amenaja aceste galerii subterane în închisoare, bolşevicii s-au servit de ele aruncând într-însele cadavrele celor pe care îi asasina N.K.V.D.-ul.

În timp ce mă aflam eu la Ismail, se făceau cercetări pentru scoaterea cadavrelor din aceste galerii.

Aflu, tot din izvor demn de crezare, de la autorităţile jandarmereşti care au anchetat cazul, că, înainte de a fugi din oraş, bolşevicii au pus dinamită la închisoarea în care se aflau arestaţi câteva zeci de oameni, apoi i-au dat foc. Toţi cei arestaţi au murit în chinuri cumplite, arşi de vii. Ţipetele lor sfâşiau văzduhul. Totuşi, nimeni nu se putea apropia să le dea vreun ajutor şi să-i salveze, din pricina exploziilor puternice care se produceau în interiorul închisorii în timpul incendiului. **Agenţii poliţiei şi evreii din batalionul de distrugere**, care aveau misiunea să ardă oraşul şi să distrugă totul, şedeau apoi la răspântiile străzilor, cu armele lor automate în mâini, şi nu lăsau pe nimeni să circule.

Cine sunt acei care au murit arşi de vii, ca nişte torţe, în închisoarea din Ismail? Până acum nu se ştie. Din închisoare nu a mai rămas decât moloz ars, scrum şi cenuşă. Mirosul de cadavru ars se simţea însă departe.

Şi existau apoi atâtea închisori în Ismail! Unde nici nu te aşteptai, acolo era o închisoare.

Bolşevicii au transformat în închisori, de care ştiau aproape totdeauna numai ei, magaziile, pivniţele şi casele particulare.

Plutonierul Tomiţă Gheorghe îmi spune:

- Vrei să vezi camera de tortură şi de execuţie a N.KV.D-ului?

Până în Ismail, deşi străbătusem toate oraşele basarabene şi bucovinene, nu reuşisem să văd o cameră de tortură şi de execuţie. Toate erau distruse cu dinamită şi arse. Iată, acum, aproape de sfârşitul acestei călătorii, aveam să văd şi o cameră din acestea faimoase, pe care se sprijinea ordinea regimului bolşevic.

Cum am intrat în casă, ne-a lovit un miros acru: era peste tot o murdărie de nedescris. Geamurile sparte, hârtiile aruncate pe jos şi arse, ciorapi murdari, lenjerie într-un hal groaznic de murdărie, şepci rupte, ziare, registre, fotografii şi călimări vărsate.

După ce trecem prin aceste camere de jalnică murdărie şi dezordine, din care se vedeau limpede condiţiile de igienă şi gradul de civilizaţie al celor care lucrau în ele, coborâm o scară nouă de ciment, în pivniţă.

- Asta este intrarea în camera de execuţie... îmi spune plutonierul care mă conducea. E o cameră construită recent.

Pereţii erau umezi. Bâjbâiam prin întuneric. Am aprins lanterna şi am continuat coborârea. La capătul scărilor era o uşă de fier masiv, cu încuietori zdravene. Nu ştiu de ce simţeam un fior rece care îmi străbătea prin tot corpul. Era suficient să cobori aceste scări, pe lângă pereţii umezi şi prin întuneric şi te apuca groaza. E lesne de închipuit starea în care se aflau nefericiţii români arestaţi când coborau în camera de tortură şi de execuţie.

Deşi sunt extrem de curios să văd această încăpere, dacă aş fi singur, aş renunţa imediat de a o mai vedea. Simt că mă doare capul la gândul că acolo au fost coborâţi şi împuşcaţi atâţia oameni de-ai noştri, atâţia români nevinovaţi. Dar acum nu mai pot să mă întorc. Mi-e ruşine să spun că nu am puterea sufletească de a vizita camera de execuţie. Aşa că îmi continui drumul.

Plutonierul de jandarmi apasă clanţa uşii şi împinge cu putere. Uşa se deschide scârţâind sinistru. Camera de execuţie este complet obscură. Nu vedem nimic înăuntru, totuşi în obraji ne loveşte un miros tăios şi un aer rece vine dinăuntru.

Aprindem încă o lanternă şi coborâm cele trei scări de piatră, în camera în care bolşevicii omorau oameni.

Pereţii sunt de o culoare cenuşie închisă şi sunt vopsiţi cu ulei.

- Sunt spoiţi cu ulei ca să se poată spăla mai uşor de sânge, ne spune cineva dintre călăuze.

Nici unul dintre noi nu deschide gura. Privim cu atenţie arhitectura camerei. Pe jos e ciment. În mijlocul camerei este un grătar care are legătură cu canalul. Prin el se scurge apa.

- Încă nu am cercetat acest canal, ne spune plutonierul de jandarmi. Se poate ca bolşevicii să fi aruncat în canalul acesta şi cadavrele victimelor, întrucât nu s-au putut stabili ce au făcut cu ele, căci crematoriu nu există în Ismail. Dar asta nu este decât o presupunere. Rămâne de văzut dacă este aici o instalaţie specială de aruncat cadavre sau nu.

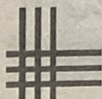
Deocamdată nu anticipăm, ne mulţumim să credem că prin grătar se scurgea în canal apa cu care se spăla pe jos. Nimic altceva.

În jurul pereţilor se află un şanţ adânc de vreo şapte cm. Şanţul acesta care e săpat de jur-împrejurul camerei, e făcut pentru a se scurge prin el apa de pe pereţi. Şi sângele celui executat tot pe aici se scurgea...

Deasupra uşii, la intrare, se află un bec. Atunci când este aprins, el luminează numai peretele de scânduri şi fundul camerei. Scările şi uşa, adică locul unde şedea călăul, erau întunecate.

(continuare în pag. 14)

Selecţiuni de Emilian Georgescu

Spiritualitate

SFINȚI AI ZILELOR NOASTRE (II)

(continuare din numărul trecut)

SF. IERARH IOAN MAXIMOVICI (1896 – 1968)

Născut într-o veche familie **nobiliară** rusă, renumită prin evlavie şi patriotism, absolvent al *Şcolii Militare* şi al **Facultăţii de Drept**, şi-a dedicat viaţa slujirii lui Dumnezeu prin **slujirea semenilor. Ajuns episcop, mergea pe jos, adesea desculţ, vizitând spitale, aziluri şi ospicii.**

Renumit pentru **stricteţea** în tot ceea ce se referea la Biserică şi la Tradiţie, ***interzicea clerului său să participe la slujbele comune "inter-creştine"***, iar activitatea ecumeniştilor creştini o considera extrem de dubioasă. ***Cu toate acestea se ruga pentru oricine***, fie el catolic, protestant, ortodox, evreu sau oricare altul, şi a rămas în memoria credincioşilor prin **blândeţea** şi veselia sa.

Este considerat **cel mai mare sfânt al sec. XX, un etalon** care ne permite **să evaluăm cine şi ce este veritabil** în vremurile noastre tulburi. El a dat tonul potrivit al adevăratului apostolat în lumea modernă. A tămăduit trupurile şi sufletele. Este făcătorul de minuni al Shanghaiului, al Europei Occidentale şi al Americii de Nord.

Patria arhiepiscopului Ioan a fost înfloritoarea regiune Harkov din **sudul Rusiei.** Aici, pe moşia Adamovka, în ilustra familie de nobili Maximovici, în data de 4 iunie 1896 s-a născut un fiu care a primit numele de ***Mihail.***

Neamul Maximovici era renumit din vechime prin evlavia şi patriotismul său. Cel mai strălucit reprezentant era **sfântul ierarh Ioan, mitropolitul Tobolskului**, cunoscut scriitor şi poet duhovnicesc, **luminător al Siberiei, care a trimis prima misiune ortodoxă în China şi a săvârşit numeroase minuni.** El a fost canonizat in 1916, iar moaştele sale se păstrează la Tobolsk.

Mihail era un copil blând, nu-i plăceau jocurile zgomotoase şi deseori era adâncit în gândurile sale. Iubea animalele, mai ales câinii. In copilărie se deosebea printr-o religiozitate profundă. Colecţiona icoane, cărţi duhovniceşti şi istorice. Îi plăcea să citească Vieţile Sfinţilor. Tânărul Mihail, "*monah din copilărie*", îşi petrecea toata vara la mănăstire, moşia familiei Maximovici aflându-se în vecinătatea mănăstirii Sviatogorsk.

La vârsta de 11 ani a fost trimis la Şcoala Militară din Poltava. In aceşti ani l-a întâlnit pe episcopul Teofan al Poltavei, vestitul ascet, care a rămas pentru el un model de sfinţenie până la sfârşitul vieţii.

In 1914 Mihail a absolvit Şcoala de Cadeţi şi, urmând vocaţiei sale intime, a hotărât să intre la Academia Duhovnicească de la Kiev.

Părinţii însă au insistat să se înscrie la Facultatea de Drept şi, din ascultare, el a renunţat la dorinţa sa.

Anii de maturitate şi terminarea studiilor au coincis cu începutul groaznicei revoluţii bolşevice. **In 1921, în timpul Războiului Civil, emigrează la Belgrad împreună cu întreaga familie.**

In 1925 a absolvit **Facultatea de Teologie**, iar în 1926 a fost tuns în monahism şi hirotonit ca ierodiacon în mănăstirea Milkovo, luând numele de ***Ioan.*** La sfârşitul aceluiaşi an a fost hirotonit ca ieromonah. A fost profesor şi diriginte la Seminarul Teologic "Sf. Ioan Botezătorul" din Bitol, iar **în 1934** s-a luat hotărârea de a-l înainta la rangul de **episcop**. In ceea ce-l priveşte pe părintele Ioan, nimic nu putea fi mai străin năzuinţelor sale decât acest lucru. Cineva, care-l cunoştea, povesteşte cum l-a întâlnit în acea perioadă la Belgrad. El i-a spus că se afla în oraş din greşeală, chemat în locul unui oarecare ieromonah Ioan care urma să fie făcut episcop. A doua zi el i-a comunicat acelei persoane că s-a creat o situaţie şi mai proastă decât crezuse el – anume pe el vor să-l facă episcop!

A fost **trimis în China**, în eparhia Shanghaiului. Aici **a organizat societăţi de binefacere**, a aplanat conflicte religioase, **a ridicat o catedrală.**

Odată cu venirea comuniştilor la putere, colonia emigranţilor ruşi din China a fost nevoită să se refugieze şi de acolo, majoritatea prin insulele arhipelagului filipinez.

In 1949, în insula Tubabao, în lagărul pentru refugiaţi locuiau aprox. 5.000 de oameni. Insula se afla în calea uraganelor sezoniere. Intr-o convorbire cu localnicii, un rus a menţionat teama sa de uragane, însă aceştia i-au spus că nu existau motive de îngrijorare întrucât "*sfântul vostru binecuvântează lagărul în fiecare noapte din toate cele patru părţi*". După ce lagărul a fost evacuat, un uragan devastator s-a năpustit asupra insulei.

În anul **1951** arhiepiscopul Ioan este **trimis în Europa, mai întâi la Paris, apoi la Bruxelles.** In Europa Occidentală acordă un interes constant nu numai diasporei ruse, pentru care trudea neobosit, ca şi la Shanghai, ci şi populaţiei locale. El primeşte sub jurisdicţia sa Bisericile Ortodoxe din Olanda şi Franţa. Unicul preot ortodox al Misiunii de la Madrid a fost hirotonit de el.

In ceea ce priveşte America, aici activitatea sa de arhipăstor s-a realizat cel mai deplin. Sf. Ioan Maximovici poate fi considerat ocrotitorul adevăratei Ortodoxii în "Lumea Nouă".

La San-Francisco, cea mai mare eparhie ortodoxă din America, Sfântul a găsit comunitatea scindată şi construcţia marii catedrale în cinstea icoanei Maicii Domnului, "bucuria tuturor scârbiţilor", oprită. S-a adresat credincioşilor cu rugămintea de a face donaţii pentru continuarea lucrărilor, apel trezind un entuziasm neobişnuit în rândul ortodocşilor americani; pacea a fost restabilită şi construcţia catedralei dusă la bun sfârşit.

In 1963 a întemeiat "Frăţia Preacuviosului Gherman din Alaska", devenită ulterior cel mai important centru misionar ortodox din California.

Arhiepiscopul Ioan Maximovici a rămas credincios până la sfârşit slujirii cu devotament a Bisericii. Cei ce l-au cunoscut au evidenţiat **stricteţea în tot ce se referea la Biserică şi la Tradiţie. Interzicea clerului său să participe la slujbele comune "inter-creştine", activitatea ecumeniştilor creştini considerând-o foarte dubioasă.** Precum Părinţii din vechime care s-au văzut siliţi să acorde o atenţie specială ereziilor, arhiepiscopul Ioan **a opus o rezistenţă statornică celor mai "actuale" erezii ale contemporaneităţii.**

Cu toate acestea a rămas în memoria credincioşilor nu prin severitatea sa, ci, dimpotrivă, prin blândeţea şi veselia sa.

Arhiepiscopul îşi orânduia viaţa întemeindu-se pe Legea lui Dumnezeu, fără să se gândească cât de imprevizibile şi chiar stranii pot apărea faptele sale celor ce se conduc după criterii pur omeneşti. **De obicei mergea pe jos, adesea desculţ, vizitând spitale, aziluri şi ospicii. Slujea desculţ şi în biserică.**

Era cunoscut ca sfânt nu numai printre creştinii ortodocşi, ci şi în rândul credincioşilor de alte confesiuni. Astfel, de exemplu, într-una din bisericile catolice din Paris, preotul încerca să trezească interesul tinerilor faţă de credinţă prin următoarele cuvinte: ***"Afirmaţi că în prezent nu se mai întâmplă minuni, nu mai există sfinţi. De ce să vă prezint dovezi teoretice, când astăzi pe străzile Parisului umblă un sfânt: Sfântul Jean cel Desculţ!"***

In toate spitalele europene se ştia despre acest arhiereu care era în stare să se roage toată noaptea pentru un muribund. Era chemat la căpătâiul bolnavului – fie el catolic, protestant, ortodox, evreu sau oricare altul – pentru că atunci când el se ruga, Domnul era milostiv. Era cunoscut şi venerat în întreaga lume. El a fost denumit de lumea ortodoxă – ***făcătorul de minuni al Shanghaiului, Europei Occidentale şi Americii de Nord.***

Ultimii ani ai vieţii arhiepiscopului Ioan au fost amărâţi de atacurile şi persecuţiile adversarilor săi cărora le răspundea totdeauna fără a se plânge sau a învinui pe cineva, cu un calm netulburat.

Împlinise abia 70 de ani când a murit, însingurat, cum a şi fost mereu de când devenise arhiereu.

In 1966, după trecerea în veşnicie a arhiepiscopului Ioan, în presă au apărut numeroase materiale atestând sfinţenia sa: **tămăduirile miraculoase, exorcizarea demonilor**, ascetismul riguros al vieţii sale, priveghierea în timpul nopţii, apariţiile sale după moarte, **darul clarviziunii**, pogorârea vizibilă a flăcărilor în timpul sfintei liturghii, prigoana feroce la care a fost supus şi, în sfârşit, ceea ce nu toţi au fost capabili să preţuiască (poate din cauză că acest aspect al sfinţeniei era practic incompatibil cu rangul de arhiepiscop), "nebunia lui pentru Hristos". In epoca universalei secătuiri duhovniceşti, a celor mai mari cataclisme sociale şi a rătăcirii minţilor, el a crezut de cuviinţă să trăiască aşa cum au trăit marii asceţi ai Fivaidei şi Palestinei, care, exprimându-ne prin cuvintele Sf. Siluan Athonitul, "*iubindu-L pre Dumnezeu, L-au iubit până la urmă*".

La 2 iulie 1994 în America a avut loc proslăvirea arhiepiscopului Ioan de San Francisco, ierarh al Bisericii Ortodoxe Ruse din diaspora.

In secolul nostru nemilos şi şovăielnic, acest sfânt **s-a asemănat marilor ierarhi din vechime**, trezind o astfel de dragoste şi veneraţie în rândul creştinilor, încât odată cu sfârşitul lui a început parcă un nou capitol al vieţii sale: cinstirea sa de către întreaga lume ortodoxă.

In zilele noastre de neputinţă duhovnicească asceţii au devenit rari.

Fie ca viaţa lui să ne arate că, contrar slăbiciunilor şi neajunsurilor noastre, "***Iisus Hristos ieri şi azi şi în veci este acelaşi***", şi că nu există nimic mai plăcut lui Dumnezeu şi mai salvator pentru omenire decât viaţa sfântă pentru Hristos, oglinda căreia a fost arhiepiscopul Ioan Maximovici.

In prezent numele lui a început să fie identificat cu chipul unui curajos şi îndrăzneţ **erou al credinţei**, înfăptuind minuni pretutindeni şi întotdeauna. Dar să ne amintim că mulţi slujitori ai Bisericii, clerici "conştienţi" şi ierarhi de vază l-au respins şi chiar dispreţuit pe Ioan Maximovici în timpul vieţii. Într-adevăr, privit nepărtinitor, dintr-o parte, el reprezenta o imagine şocantă: încovoiat, cu părul zburlit, cu veşminte uzate.

Fermitatea, voinţa sa îndreptată către cele dumnezeieşti, anume acea calitate ce i-a permis să cucerească astfel de culmi ale ascetismului, era considerată drept orgoliu şi obstinaţie gratuită. In ochii multora el nu era decât un bătrân încăpăţânat şi excentric, insistând asupra ideilor sale "absurde" cu privire la treburile de care s-ar cădea să se ocupe Biserica.

Actuala ofensivă a răului nu trebuie să ne constrângă să admitem pasiv triumful necredinţei. **Dacă vrem să fim cucernici, trebuie să fim eroi – aşa cum a fost sfântul Ioan Maximovici.** Trebuie să fim gata să jertfim bunul nostru renume, statutul nostru personal sau social, să renunţăm la "respectabilitatea" noastră.

Sursa: www.crestinortodox.ro

(continuare în pag. următoare)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

OMUL PROVIDENȚIAL (continuare din pag. 3)

Gargara răsuflată cu conviețuirea pașnică a celor două etnii, era și este valabilă în funcție de împrejurări: dacă domniile lor dețineau controlul (exemplu: cedarea Basarabiei din 1940 sau comportamentul agresiv până la criminal din perioada în care au controlat aproape total destinele României, 1944-1964).

Este inutil, poate, să descriu mai departe **achitarea lui Corneliu Zelea-Codreanu, constatându-se *legitima apărare*,** și entuziasmul la nivel național dezlănțuit de sentință. (Nu știu, poate dl. Cristoiu ar trebui să mai scoată o ediție a numărului din august 2013).

Eu trebuie să completez vasta expunere de documente și comentarii. ***Ce se încearcă, totuși, poate mai puțin stringent: cititorii să rămână cu impresia că judecata de la Turnu Severin nu are valabilitate juridică, hotărârea fiind luată sub presiunea maselor.***

Totuși, un subtitlu: "*Verdictul juraților a fost corect din punct de vedere juridic*", **lămurește lucrurile în sensul respectiv, cu logică, cu argumente și documente.**

"Pretinii" noștri o țin "langa" cu "crimă" și "criminal". Vreau să fac un scurt comentariu, adresându-mă celor cărora Dumnezeu nu le-a luat mințile: încet - sigur că prea încet - **toate informațiile adevărate despre Mișcarea Legionară răbufnesc la suprafață. Nu este departe timpul când toată țesătura de minciuni va deveni inutilă, prezentând curățenia, valoarea, umanismul, unicitatea în sens pozitiv a doctrinei și ideologiei legionare.** Vă spun, după zeci de ani de experiență: oricine reușește să cunoască îndeaproape adevărul despre Legiune, devine cel puțin un admirator, dacă nu partizan al Mișcării Legionare!

Și, în final, ceva despre poziția lui Corneliu Zelea-Codreanu după declararea nevinovăției sale: ***Cum se explică entuziasmul fără margini a unui întreg popor?***

Starea economică dezastruoasă a românului de rând, implicarea în viața de zi cu zi practicată de autorități, lipsa evidentă a unor perspective de îmbunătățire a situației, îl transformă pe Corneliu Zelea-Codreanu în persoana providențială care va îndrepta lucrurile - dacă vreți, trimis de Dumnezeu Care se milostivește de români, persoana care dovedește prin comportament că este dispusă să își pună viața în joc pentru binele național.

Evreimea intuiește pericolul și de aici mai departe îi pregătește cu perseverență și răbdare drumul încheiat cu odiosul asasinat.

Poate, cândva, sacrificarea lui Corneliu Zelea-Codreanu pe altarul intereselor iudaice, va da roadele așteptate.

Până atunci, să învățăm imnul național: "*Deșteaptă-te, române!*"

***

TRĂDAREA: 23 AUGUST (continuare din pag. 7)

Regele Mihai poate fi acuzat, îndreptățit, de trădare: I. Fiindcă Mareșalul venise pașnic în audiență, pentru problemele țării. II. Deoarece obiectivul audienței se împlinea prin propunerea și acceptarea armistițiului de către Mareșal. III. Întrucât Antonescu era singurul garant al suveranității și suzeranității statului român.

Nenorocirea a fost că și șefii partidelor politice au acceptat capitularea fără condiții, „sperând" numai că Aliații nu vor impune măsuri prea severe.

Ce nu știa regele Mihai în ajunul trădării sale?

Știa că sigur Antonescu putea încheia armistițiul în condiții onorabile.

Știa că, în caz de neacceptare, Antonescu va continua războiul, care iar putea avea o soartă tot mai onorabilă decât capitularea.

Știa, de asemenea, că Stalin acceptase cele 3 puncte forte ale armistițiului propus de Mareșal.

Știa că va rămâne complet eclipsat de aura Mareșalului dacă va ieși învingător.

Și mai știa că Mareșalul, prin politica sa economică, adusese României 49 de vagoane de aur... *„S-au găsit 49 de vagoane de aur, când România, în toți anii de pace, abia adunase 16. Da, în 1944, Banca Națională a României avea în seif 49 de vagoane de aur! România nu a dat nimic și a primit totul pe bază de acorduri: petrol, bumbac, cereale>>.* (Gh. Buzatu – "România cu și fără Antonescu")

Mareșalul negocia cinstit, susținut de Armată, iar politicienii preparau dezarmarea armatei române, sechestrarea comandamentului ei suprem și predarea lui și a României în mâinile rușilor.

Dacă ar fi fost semnat armistițiul lui Antonescu, garantat de armată, sovieticii ar fi fost obligați să le accepte.

Cum însă „armistițiul" lui Mihai n-a fost discutat, ci impus și acceptat, documentul de mai târziu este de fapt confirmarea **capitulării.**

Cui a folosit deci această ieșire a României din alianța cu Germania, executată în condițiile dezastruoase pe care le-a văzut?

Ce imperioasă și urgentă necesitate politică a obligat pe regele Mihai să-l înlăture pe mareșalul Antonescu de la conducerea statului în timpul unei bătălii care impunea ca toate forțele națiunii să fie unite pentru oprirea inamicului?

Dacă rușii ar fi fost opriți pe linia fortificată Focșani – Galați - Dunăre până la Mare, cu siguranță că ei ar fi acceptat condiții mai blânde pentru noi.

Căci un lucru este evident. Nu se poate încheia un armistițiu în cursul unei bătălii pe care inamicul a câștigat-o și înaintează în interiorul țării.

Chiar dacă s-au dus tratative în acest scop înainte de această bătălie – așa cum a fost cazul româno-rus – ele nu pot fi continuate în timpul bătăliei care se desfășoară în favoarea inamicului. Căci se pot face două ipoteze.

- ori această bătălie este decisivă, și atunci inamicul nu se grăbește să încheie un armistițiu, ci merge până la capitularea învinsului,
- ori înaintarea inamicului poate fi oprită undeva pe o linie mai înapoi, și – în acest caz – trebuie să fie oprit mai întâi inamicul pe această linie și numai după aceea să se reia discuțiile asupra armistițiului. Adică trebuie să se arate inamicului că nu suntem la ultima limită a rezistenței și că mai poate suferi pierderi grele într-o durată de timp nelimitată. Acesta era cazul României.

Deși bătălia din Moldova și Basarabia se desfășura în favoarea adversarului, înaintarea acestuia putea fi oprită pe linia Carpații Moldovei – linia fortificată Focșani – Galați - Dunăre – până la Mare.

Mareșalul Antonescu, în discuțiile cu comandantul grupului de armate Ucraina de sud din zilele 21 și 22 august, decisese să apere această poziție.

Rușii, care erau grăbiți să încheie un armistițiu cu România, când s-ar fi văzut opriți pe această linie, ar fi acordat condiții de armistițiu mai favorabile.

Dar prin actul necugetat al regelui Mihai (mai ales că a fost executantul planului de la Moscova adus de agentul Bodnăraș), prin trădarea sa, a spulberat orice nădejde ca România să se poată salva.

Așadar trădarea lui Mihai este TRĂDAREA NAȚIUNII ROMÂNE. Avea un demn model în tatăl său.

De trei secole rușii se străduiau să ocupe România. N-a fost să fie, deoarece conducătorii bravi, voievozii și boierii, au apărat-o până la jertfă. A fost să fie acum, prin trădarea unui rege străin de morală, de țară, nu străin însă de avariție, de lașitate, de trădare, de capitulare.

Așadar, la 23 august 1944, România și-a pierdut suveranitatea.

Lovitura de stat de la 23 august a împiedicat punerea în aplicare a acestei hotărâri și deci a sabotat posibilitatea obținerii unui adevărat armistițiu. Prin acest act, regele Mihai a distrus orice posibilitate de a salva independența României.

***

ARD MALURILE NISTRULUI (continuare din pag. 12)

Probabil că această cameră servea și de cameră de tortură. Aici arestatul putea să fie chinuit în cele mai groaznice moduri, căci oricât de tare ar țipat, strigătele lui s-ar fi pierdut în adâncul acestei pivnițe, fără ca să fie auzite de nimeni altcineva decât de călău.

Cercetăm totul în această încăpere, cu emoție și cu de-amănuntul. Umezeala camerei de execuție a N.K.V.D.-ului ne pătrunde până la piele, odată cu fiorul groazei.

Oare mai există în vreo țară din lume astfel de camere de execuție și de tortură? Nu cred. Acestea sunt numai specialitățile din raiul bolșevic.

Ieșim din această cameră și, când ajungem la lumină, simțim o bucurie grozavă.

Îmi iau rămas bun de la cei care mi-au arătat închisoarea cu câteva zeci de celule și cu această cameră de execuție a N.K.V.D.-ului, apoi pornesc spre port.

(continuare în numărul viitor)

***

SFINȚI AI ZILELOR NOASTRE (continuare din pag. precedentă)

Fără îndoială că fericitul Ioan a fost trimis ca un dar de la Dumnezeu oamenilor vremurilor de apoi. **Când surogatul a devenit o normă în toate sferele vieții,** când adevăratul Duh al credinței lui Hristos a devenit atât de rar încât majoritatea au uitat de însăși existența Lui, sfântul Ioan este un model al autenticității duhovnicești.

Intr-un anumit sens el este **un etalon,** care ne permite **să evaluăm cine și ce este veritabil în vremurile noastre tulburi.** A dat tonul potrivit al adevăratului apostolat în lumea modernă. Pe măsură ce un număr tot mai mare de oameni se alătură Bisericii Ortodoxe înainte de apropierea ultimei dezlănțuiri a răului, fie ca ei să vadă în el îndrumătorul și păstorul lor iubit, nesupus morții.

Sf. Ioan Maximovici este considerat de către ortodocșii de pretutindeni, ca fiind **cel mai mare sfânt al sec. XX.**

El a fost în același timp un mare **teolog** inspirat de Dumnezeu, un zelos ierarh **misionar,** un **apărător al săracilor,** un părinte iubitor pentru orfani și un **ascet** desăvârșit. El și-a scos turma din robie, conducând-o din China în lumea așa-zis "liberă". El a dobândit de la Dumnezeu **puterea de a tămădui sufletele și trupurile** suferinde. Străbătând valul timpului și al spațiului, el cunoștea și răspundea gândurilor oamenilor, înainte ca aceștia să și le exprime. Răspândea o putere ce-i atrăgea pe oameni mai mult chiar decât nenumăratele sale **minuni.** Aceasta era puterea iubirii lui Hristos – marea taină inaccesibilă înțelegerii lumești.

Acum, în Ceruri, el continuă să se roage și să-i viziteze pe cei ce-l cheamă în ajutor, după cum mărturisesc minunile și tămăduirile înregistrate peste tot în lume.

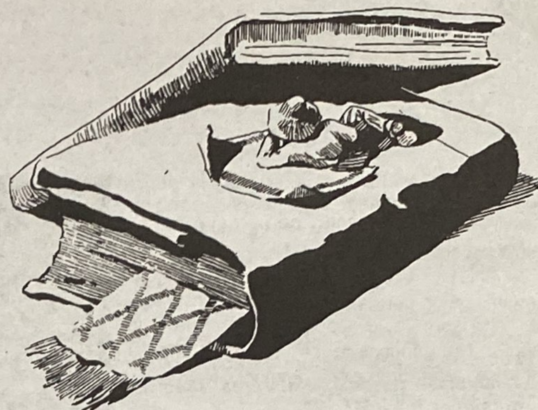

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IULIE:
"Puteți numi câteva aspecte notabile ale vieții Căpitanului?"

a fost dat de Gabi Iurașcu din Rm. Vâlcea, 30 de ani, care a câștigat cartea *"In memoriam"* – Cătălin Zelea-Codreanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

I. Mulți consideră că cel mai remarcabil lucru înfăptuit de Corneliu Zelea-Codreanu, a fost **ridicarea unei organizații de la 5 (CINCI) membri, la 1.000.000 (UN MILION), în doar 10 ani (1927 – 1937).**

FĂRĂ NICI UN FEL DE "SPONSORIZARE"!

Și, mai mult, ÎN CIUDA PRIGOANELOR, a bătăilor primite de la jandarmi, a miilor de arestări abuzive, a dizolvărilor ilegale, a amenințărilor cu moartea, a legionarilor omorâți!

II. Dar mai importantă este crearea unei adevărate ȘCOLI DE CARACTERE, cea care avea să dea SFINȚI AI ZILELOR NOASTRE: ***Sfântul Valeriu Gafencu, Sfântul Ilie Lăcătușu, Sfinții Martiri de la Aiud, Sfântul Radu Gyr.***

Dacă despre sfintele moaște care izvorăsc mir, ale deținuților legionari de la Aiud cititorii noștri au aflat deja, ba chiar și creștini care n-au nici cea mai vagă idee despre legionari, dacă despre Sfântul Ilie Lăcătușu mulți, de asemenea, sunt informați, ca și despre Sfântul Închisorilor, Valeriu Gafencu, în schimb, vestea despre ***Sfântul Radu Gyr*** este o **noutate:**

Osemintele poetului-martir, deshumate de la Bellu în 2012, se află acum la Mănăstirea Petru Vodă, dar câteva dintre acestea sunt puse spre închinare pentru că... izvorăsc mir! Au fost puse aici de Părintele Justin Parvu, fost deținut politic, care a ctitorit mănăstirea cu hramul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil în cinstea martirilor închisorilor comuniste.

Așa cum remarca PS. Sebastian Pașcanu, episcopul Slatinei și Romanaților, *"nu Biserica îi face pe sfinți. Nu noi, Sinodul Bisericii, îi facem pe sfinți. Ci pe sfinți îi face Dumnezeu și poporul. Dumnezeu – pentru că le recunoaște sfințenia lor, și poporul – pentru că păstrează în memoria sa faptele lor. (...) Dar va veni și vremea sutelor și miilor de preoți și credincioși care au fost închiși și bătuți pentru credința lor creștinească în închisorile comuniste…"*

De asemenea, este o noutate și faptul că părticele din **moaștele Martirilor de la Aiud** au ajuns și **în Sfântul Munte**, la Mănăstirea "Cuviosul Grigorie" din Athos:

"Părinții athoniți se închină cu evlavie la mărturisitorii români din temnițele comuniste.

Evlavia creștinilor din Grecia față de mărturisitorii din lagărul comunist a sporit mult *în ultimii zece ani, în primul rând datorită traducerii cărților ce istorisesc pătimirile acestora. Traducerea cărții lui Ioan Ianolide, "Întoarcerea la Hristos" (Ed. Christiana, 2008) în limba greacă (Ed. Orthodoxos Kypseli, 2009) a avut, cu siguranță, un rol esențial în răspândirea cultului noilor mucenici români.*

Iată că ***trupurile mărturisitorilor din temnițe, aruncate de comuniști la groapa comună, sunt astăzi împărțite spre cinstire și închinare în întreaga Biserică a lui Hristos!*** *Să nu uităm faptul că pe moaștele mucenicilor s-au zidit dintotdeauna altarele pe care se săvârșesc Sfintele Liturghii."*

(Revista *"Familia ortodoxă"* nr. 9/2009, pg. 58-59)

III. De asemenea, nimeni nu poate ignora nici **crearea doctrinei NAȚIONALISMULUI ROMÂNESC**, nici ORGANIZAREA TINERETULUI INTERBELIC.

Nu întâmplător **marile nume din epocă** au fost alături de Mișcarea Legionară: Nae Ionescu, Traian Brăileanu, Radu Gyr, Mircea Eliade, Lucian Blaga, Const. Noica, Simion Mehedinți, Dimitrie Gerota, episcopul Gurie Grosu al Basarabiei, George Coandă, Sextil Pușcariu, N. C. Paulescu etc., plus sute de **medici, profesori, preoți, avocați, ingineri, generali de armată, prinți** (Al. Cantacuzino, Al. Ghica, M. Sturdza) **etc.**

IV. Dar mai există destule **ALTE ASPECTE NOTABILE** ale vieții lui Corneliu Zelea-Codreanu:

- La vârsta de doar 17 ani pleacă voluntar pe front pentru a-și apăra țara amenințată de bolșevism (primul război mondial, 1916).

- Organizează **prima tabără de muncă voluntară din Europa** (1924), la Ungheni, pentru construirea unui cămin al studenților români creștini.

- La procesul pentru împușcarea lui Manciu **s-au înscris 19.300 de avocați ca să-l apere.**

- La nunta sa au participat **100.000 de oameni**, lungimea coloanei de nuntași întinzându-se pe 7 km. De asemenea, au fost 2300 de care împodobite și automobile.

Să nu vă imaginați cumva că ar fi avut atâția bani Corneliu Zelea-Codreanu încât să poată oferi măcar un pahar de vin și o felie de cozonac atâtor oameni: fiecare își adusese de mâncare! Erau bucuroși că erau alături de el la nunta lui, atât era de iubit!

A fost o mare adunare naționalistă, oamenii veniseră în portul popular românesc; nunta a fost filmată și s-a prezentat în cinematografele din București (dar numai de două ori, întrucât Ministerul de Interne a confiscat filmul și i-a dat foc).

- Botează 100 de copii - la Ciorăști, lângă Focșani, în aug. 1925, imediat după nunta sa.

Părinții ai căror copii se născuseră în jud. Putna imediat după achitarea lui Corneliu Zelea-Codreanu în procesul Manciu au ținut ca aceștia să fie botezați de el.

Guvernul a instituit însă stare de asediu în Focșani, unde trebuiau să aibă loc botezul, și atunci s-au retras cu toții la Ciorăști și aici au fost botezați copiii sub baionete.

- A fost absolut **incoruptibil; a trăit întreaga viață conform principiilor enunțate,** neabătându-se o iotă.

Renumit pentru viața sa spartană, nu și-a permis comoditatea, îmbuibarea, luxul, deși ar fi putut. Există nenumărate mărturii în acest sens; dar mie personal mi s-a părut notabilă următoarea întâmplare: mutându-se la Casa Verde, sediul Mișcării, în 1937 a primit cadou de la prof. Nae Ionescu o garnitură scumpă de mobilă. I-a trimis-o înapoi, scuzându-se și rugându-l s-o vândă și să pună banii în contul Mișcării (în ciuda împotrivirii soției sale) – mărturie în cartea de memorii a preotului Ion Dumitrescu-Borșa.

- Și-a iubit atât de mult camarazii și a dovedit atâta dezinteresare materială în luptă, încât a preferat să se retragă din campania electorală decât să-și sacrifice oamenii, atunci când prigoana a devenit mai cruntă ca niciodată (înaintea instaurării dictaturii lui Carol al II-lea)

- A fost întotdeauna în fruntea legionarilor în ceasurile grele și n-a cerut de la nimeni mai mult decât făcea el însuși; era un model, un exemplu, prototipul legionarului. El a spus: "Luptă și nu fi niciodată mișel. Nici adversarului să nu-i faci nedreptate. Decât să învingi printr-o mișelie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei." (citat aproximativ, din memorie, fără însă a-i altera sensul)

- Preferă să stea la închisoare decât să se asocieze dictaturii (1938). Nu era impresionat de măriri.

Nu vroia să vină la guvernare decât dacă majoritatea românilor îl votau, **nu intenționa să se impună prin "sforării" sau prin violență**, ci prin caracter, prin onoare, prin omenie. (Este adevărat că era împotriva democrației, dar era și împotriva dictaturii; era adeptul unei conduceri autoritare, naționaliste.)

- De asemenea, **preferă să fie închis decât să fugă peste graniță pentru a se salva.**

- Și-a iubit atât de mult țara și Neamul încât și-a sacrificat tinerețea și viața încercând să-i traseze calea de renaștere națională.

De aceea și este, probabil, **cel mai urât om de către toți dușmanii românismului.**

- A avut o putere de atracție extraordinară. I-au fost dedicate zeci de **poezii, cântece, volume de amintiri;** legionarii pe care i-am cunoscut aveau ochii umezi când vorbeau despre el, deși erau oameni căliți, greu de impresionat, trecuți prin război și temnițe, și deși trecuseră zeci de ani de când îl cunoscuseră; erau mândri că dăduseră mâna cu el, pur și simplu.

- După aproape 80 de ani de la moartea sa, este comemorat în continuare, în ciuda valului de calomnii scurse timp de decenii și i se fac parastase nu numai la locul asasinării, ci și în multe orașe din țară și chiar în străinătate

- Organizația naționalistă interbelică bulgară, ***"Strajnicii"*** a prof. Mihail Cantargief a luat ca **model de organizare Legiunea**, fiind constituită pe cuiburi, iar **organizații naționaliste italiene actuale** au ca model principiile legionare instituite de Corneliu Zelea-Codreanu.

ÎNTREBAREA LUNII AUGUST: A neglijat Căpitanul succesiunea la conducerea Mișcării?
PREMIU: *"Învierea"*, vol. I – Șerban Milcoveanu.

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA: NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie); 70 RON pentru **Europa**; 130 RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.

Valentin Nistor – Alexandria: În armata germană s-au înrolat voluntar peste 100.000 de tineri ruşi, în afara Diviziei Vlasov (compusă sută la sută de ruşi, bine înarmată şi bine pregătită). Cei aflaţi în componenţa regimentelor germane, "răzleţii" - se numeau Milfswilligen - s-au acoperit de glorie în multe lupte. Nu concepeau să fie luaţi prizonieri întrucât erau împuşcaţi imediat, fără nici o judecată sumară.

Viorel Banciu – Floreşti Prahova: Într-adevăr, numele lui Carol al II-lea a apărut de-a lungul anilor pe pachetele de ţigări, prima dată în preajma primului război mondial, când era încă adolescent dar fumător înrăit. Ziarele din epocă făceau reclamă la tutunul de pipă care se vindea în cutii metalice pe care era trecut numele viitorului suveran. Apoi, în perioada interbelică, îi întâlnim numele pe cutiile cartonate care specificau că ţigările sunt de lux, producerea şi desfacerea lor fiind asigurată de R.M.S. (Regia Monopolului de Stat). Aceste ţigări de lux – cutia având pentru protecţie o foiţă cerată şi alta de staniol – au apărut pe piaţă şi în intervalul 1941-1944, sub denumirea de "Mareşalul Antonescu" – "aceeaşi Marie cu altă pălărie"! Apoi, în intervalul 1944-1948, ţigările, de aceeaşi calitate şi lungime, au fost denumite "Mihai I". Parcă le văd în vremea copilăriei mele: ţigările erau puţin turtite, iar cutia albă avea pe ea o bandă albastră pe care scria "Mihai I". Nu erau la îndemâna oricui, majoritatea fumătorilor optând, din motive pecuniare, la ţigările "Militare", "Plugare" sau "Naţionale". Nu trebuie să ne mire faptul că ţigările au purtat numele a doi regi de-ai noştri. Practica folosirii numelui lui Napoleon pe cel mai bun coniac franţuzesc sau a lui Stalin pentru votca Stalinskaia, sunt un gir că marfa este de bună calitate... Dar foarte puţini ştiu că a mai fost o persoană care a avut numele înscris pe cutia cartonată de ţigări. Este vorba despre Irina Burnaia! Cine a fost această femeie necunoscută astăzi de către imensa majoritate a românilot? A fost a patra aviatoare a României, ea înfiinţând "Escadrila Albă", care a fost pe frontul răsăritean, participând la operaţiile militare. La Odessa, ocupată de trupele române între 1941-1944, la Fabrica de ţigări, distrusă şi apoi repusă în funcţiune, s-au fabricat ţigări cartonate cu numele renumitei aviatoare.

Felicia Vişinescu – Iaşi: Într-adevăr, despre soarta tragică a făuritorilor Unirii Basarabiei cu România nu se ştia nimic, tema fiind ignorată total de către istoricii de pe malul Dâmboviţei. Sugestia dvs. ca, în cinstea lor, diriguitorii actuali ai ţării să ridice un monument, "Monumentul Eroilor Basarabeni", amplasându-l pe soclul liber din faţa Casei Presei din Bucureşti, urmând să fie înscrise pe acesta numele celor care au pierit în închisori, ni se pare binevenită. Dar suntem convinşi că nu şi guvernanţilor... De la idee la faptă este o cale lungă, iar în cazul de faţă sunt sceptic că se va putea materializa. Motivul va fi, precis, "lipsa fondurilor pentru înfăptuirea obiectivului". Nu trebuie însă să ne pierdem speranţa: într-o Românie a românilor se va putea realiza acest monument pus în calea uitării şi a ingratitudinii de până acum. Dacă România nu va redeveni a românilor, va înceta să mai exista, pur şi simplu... Din numărul viitor al ziarului nostru vom începe un nou serial dedicat figurilor proeminente basarabene, peste care s-a aşternut, de asemenea, praful uitării - printre aceştia: sculptorul Plămădeală, artista de Operă de talie mondială Maria Ciubotaru, marele patriot Anton Crihan ş.a.

Gh. Ţuţuianu - Tg. Neamţ: Generalul Hugo Schwab nu era german, ci român provenit din minoritatea săsească sau şvabă. S-a acoperit de glorie în războiul din Răsărit, în campania din Crimeea. A preferat să se sinucidă la 24 august 1944, în comuna Humuleşti care astăzi este un cartier al oraşului dvs., după ce a aflat de la radio apelul regelui Mihai, cu o zi mai înainte, de ordinul de încetare a focului. Când sovieticii au venit să-l dezarmeze şi să-l ia prizonier împreună cu 100.000 ostaşi aflaţi pe linia frontului, s-a împuşcat, preferând moartea în onoare, umilinţei lagărelor bolşevice de muncă. Astăzi onoarea este un cuvânt total necunoscut: bunăoară, cunoaşteţi vreun caz de demisie a vreunui parlamentar dovedit de a fi corupt? Eu nu...

Eva Butnaru – Vălenii de Munte: Horia Stamatu, născut în 1912 la Vălenii de Munte, un remarcabil om de litere, aderă la Mişcarea Legionară. Între 1938-1940 este redactor la "Enciclopedia României", dar cu şase ani mai înainte, în 1934, obţine, pentru volumul de poezii "Memnon", "Premiul scriitorilor tineri". În 1941 părăseşte ţara, ajungând în Germania, este internat în lagărul de la Buchenwald din care este eliberat odată cu sfârşitul războiului. Între 1946-1948 ocupă funcţia de lector şi cultură română la Universitatea din Freiburg, iar în următorii doi ani locuieşte la Paris. Aici conduce secţia literară a Institutului Român de Cercetări de pe lângă Sorbona, fiind unul din fondatorii lui alături de Emil Cioran, Mircea Eliade, Eugen Ionescu. Între 1951-1961 trăieşte în Spania, la Madrid, unde desfăşoară o multiplă activitate literară în limba română şi spaniolă. Este redactor al revistei "Libertatea Românească" şi "Fapta", luând parte şi la întemeierea caietului spaniol lunar de literatură "Punta Europa". În 1961 se întoarce la Freiburg unde rămâne până la sfârşitul vieţii, iulie 1989. A redactat foarte multe cărţi; expunem aici doar o parte din titlurile lor: "Dialoguri", "Jurnal", "Discurs şi Excurs", "Imperiul", "Cartea Învierii", "Cinci sute de ani de la căderea Bizanţului", "Ion Budai Deleanu, poet şi gânditor", "Umorul negru şi absurdul în literatură şi folclor", "Timp şi literatură", "Misterul Mioriţei", "Comportamentul Românilor în istorie", "Istorie şi mit", "Biserica şi religia la Români", şi alte peste 20 de titluri cu teme inedite. Aceste cărţi valoroase nu s-au publicat în România dar nu este târziu să se înlăture această tăcere care este complet nejustificată, la baza ei fiind, probabil, trecutul său legionar.

Ştefania Bibiri – Ploieşti: Gh. Argeşeanu (1883, Caracal – 26/27 nov. 1940, Jilava), a fost un favorit al lui Carol al II-lea; îl însoţise pe acesta, în tinereţe, în călătoria din jurul lumii. A fost numit prim ministru în urma asasinării de către legionarii conduşi de Horia Sima, a fostului şef al guvernului, Armand Călinescu. Devotat regelui, a acceptat represiunea sângeroasă, criminală, împotriva legionarilor: : executarea fără nici o judecată a câte trei legionari aleşi din fiecare judeţ, cei mai activi, mai credincioşi, şi expunerea lor în pieţele publice. Era cunoscut şi sub numele de "Ghiţă Soldatul". Mandatul său a rămas în istorie pentru numeroasele crime comise într-un interval deosebit de scurt; s-a încheiat după numai şapte zile, fiind înlocuit de guvernul Const. Argetoianu. În noaptea de 26-27 nov. 1940, 64 de foşti demnitari şi magistraţi care luaseră măsuri nelegale şi violente împotriva Mişcării Legionare, printre care şi gen. Gh. Argeşanu, au fost asasinaţi de membri ai Poliţiei Legionare, din ordinul lui Horia Sima, deşi trebuiau să fie judecaţi şi pedepsiţi legal. Motivul a constat din faptul că printre ei se afla arestat şi Moruzov, şeful Serviciilor Secrete, şi acestuia trebuia să i se "închidă gura" înainte de a vorbi în faţa Comisiei de Anchetă şi de a divulga faptul că noul şef al Mişcării era agent al Serviciilor Secrete. Şi, cum nu putea fi împuşcat doar Moruzov, au fost toţi cei închişi la Jilava. Dar adevărul iese întotdeauna la suprafaţă: astăzi cunoaştem mărturiile directe (Victor Biriş, Ion Dumitrescu-Borşa) care atestă faptul că în 1938 Sima colabora masiv cu Moruzov; s-a mai găsit în arhive numele lui ca agent al Serviciului Secret de Informaţii. A colaborat apoi cu Serviciul anglo-american, cu care chiar el se laudă! Iar Papanace susţine argumentat că a fost o perioadă şi al Gestapoului... Oricum, e clar că *omul avea structură de agent, pur şi simplu!* Şi că "legionarismul" lui a fost praf în ochi: el a fost, de fapt, AGENTUL, nu "Comandantul"... Dar am depăşit cadrul întrebării!

Erika Gross – Sibiu: Despre etnicii germani şi activitatea lor în trupele Waffen SS între 1941-1944, ca şi despre liderul lor, Andreas Schmidt, vă vom răspunde la această rubrică într-unul din viitoarele noastre numere.

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

